Aventurile echipajului DOX

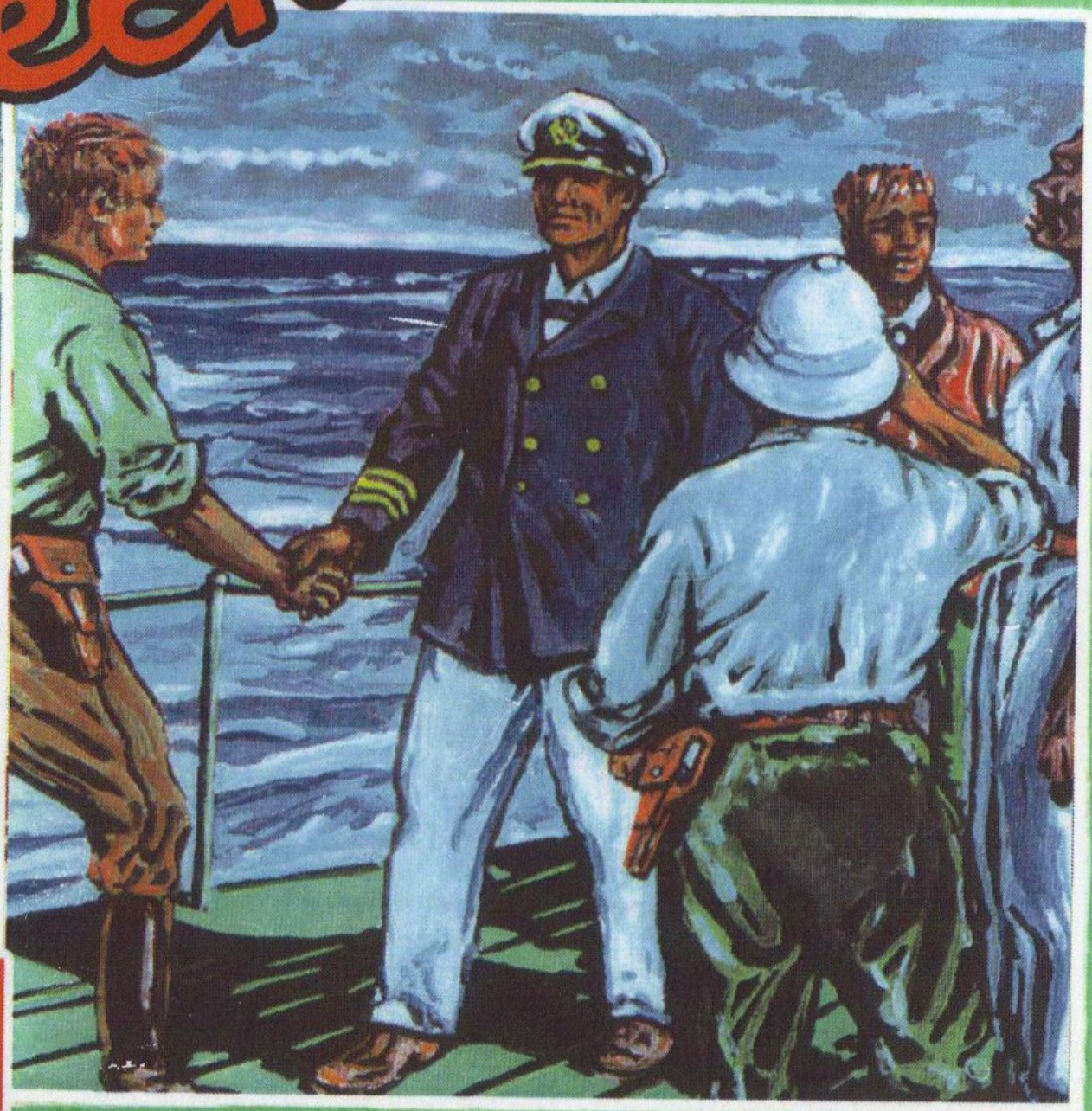

SERIE NOUĂ

210

Căpitanul Farow

Aventurile echipajului
DOX
SERIE NOUĂ
210
Căpitanul Farow

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 210

CĂPITANUL FARROW

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

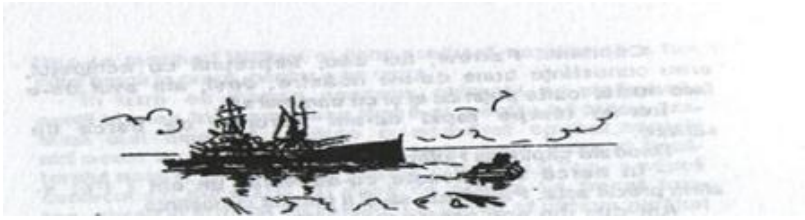

I
OLANDEZUL ZBURĂTOR

— DACĂ NU MĂ ÎNŞEL DOMNILOR, acolo pluteşte o barcă de salvare, dar nu pot spune dacă este un om în ea sau nu.

Hoffmann, căpitanul iahtului nostru, ne adresase nouă, ultimele sale cuvinte. Ne trezise întrucât văzuse afară mica barcă care plutea cam în voia întâmplării pe valuri.

Ne-am grăbit şi-am tras pe noi câteva haine la repezeală, pentru a urca cât mai repede pe punte. Până acum nu mai întâlnisem în ultima vreme pe diferitele mări pe care navigasem vreun naufragiat. Dacă într-adevăr era vorbă de-aşa ceva şi în bărcuţa aceea se afla un astfel de nenorocit era datoria noastră, mai întâi de oameni şi-apoi de marinari să facem tot posibilul să-l ajutăm.

De pe punte am ridicat ocheanul îndreptându-l către locul cu pricina, descris de căpitanul Hoffmann. Dar iahtul nostru încă era destul de departe de ambarcaţiunea aceea în derivă, pentru a putea de-adevărat recunoaşte pe cineva. Când c-o zi înainte ne-am îmbarcat din Hong-Kong, Marian a dat ordine căpitanului nostru să ia cursul înspre Formosa. Aveam intenţia de-a străbate insula şi vaga speranţă de ai întâlni undeva pe cuprinsul călătoriei pe căpitanul Farrow şi Dox-ul său.

Căpitanul Farrow, fiul său, împreună cu echipajul erau cunoştinţe bune de-ale noastre, deşi, am avut de-a face numai foarte puţin cu el şi cu oamenii săi.

Într-un tempo rapid ne-am apropiat de barca de salvare.

Deodată căpitanul Hoffmann strigă:

— În barcă se găseşte cu-adevărat un om! Pot s-afirm precis asta. Pare însă, să-şi fi pierdut cunoştinţa.

Am dus din nou ocheanul la ochi şi de data asta, ne-am putut da seama că-n barcă zăcea un om, care, din cauza epuizări părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. Părea să nu aibă nici vâsle, le pierduse probabil datorită asaltului valurilor sau furtunii.

— Un chinez, domnilor, ne strigă căpitanul Hoffmann după ce ne-am mai apropiat de barca care se legăna încoace şi încolo. Probabil că a scăpat de pe-o joncă care s-a scufundat mai apoi. Să sperăm numai că omul nostru mai trăieşte încă.

Ne-am apropiat din ce în ce mai mult. După ce-am ajuns chiar lângă barcă, căpitanul dădu ordin de oprirea motoarelor vasului nostru. Pongo care fusese sculat de către

matrozul William apăru deasemenea pe punte, se căţără acum primul pe scăriţa mobilă, coborându-se pentru a-i da primul ajutor chinezului sau cel puţin de a-l cerceta.

Am făcut tentativa de-a coborî după el, dar uriaşul negru îmi făcu semn să rămân.

— *Masser* rămâne sus, Pongo încearcă singur. Om trăieşte. Pongo aduce sus.

Şi-l puse cu grijă pe umăr ca şi cum ar fi fost o povară preţioasă de alimente, sau altceva fragil şi se urcă cu-ndemânare îndărăt pe puntea iahtului nostru, în timp ce marinari William şi John preluară sarcina de a fixa mica barcă la proră, pentru a ne urma.

În timp ce Pongo aşezase chinezul pe scândurile punţii, Marian îngenunchease lângă el, pentru a-l putea examina mai bine. Omul părea cu-adevărat epuizat, întrucât nici acum nu se deşteptase din leşin. I-am ordonat bucătarului nostru, băiatului de origine chineză Li Ton s-aducă coniacul din bucătărie şi după ce acesta i-a frecat fruntea, obraji şi mâinile cu coniac, i-a turnat şi câteva picături între buzele întredeschise.

După câteva minute, naufragiatul deschise ochii, ne privi destul de mirat şi spuse câteva cuvinte în limba sa maternă, pe care Li Ton ni le traduse numaidecât.

— „Vreau apă”. Mă duc să-i aduc.

În clipa următoare Li Ton dispăruse s-aducă lichidul binecuvântat.

I-am lăsat chinezului timpul să-şi revină. Între timp căpitanul dăduse ordinul ca iahtul să-şi reia cursul şi cârma încredinţată şi de data asta, marinarului John. După ce Hoffmann apăru din nou lângă noi, ne spuse:

— După aparenţă omul nostru era un matroz pe una din joncile astea chinezeşti care mişună prin zonă. Pare aproape mort de sete.

Li Ton înmânase compatriotului său o cană cu apă, mai bine spus i-o duse la buze şi acesta o sorbea în reprize lungi dar cu mult nesaţ. Forţele sale părură să-i revină apoi repede, împreună cu pofta de viaţă. Ne privi recunoscător şi ne spuse cu-o voce abia auzită:

— Ku Ling este foarte recunoscător. Aproape murit de sete. Chinezul se folosise de limba engleză, pe care-o vorbea aproximativ. Acum încercă cu ajutorul lui Pongo să se ridice în capul oaselor. După câteva încercări nereuşite, se ridică chiar în picioare, se înclină adânc în faţa noastră, ducându-şi mâinile la piept.

— Haide cu noi, Ku Ling, spuse Marian şi povesteşte-ne ce s-a-ntâmplat.

Marian îl conduse pe chinez spre unul din fotoliile împletite, plasate la prova iahtului nostru şi-i făcu semn să ia loc. Ku Ling, păru că nu voia să se aşeze, aşteptând până ce prietenul meu se aşezase jos şi-abia apoi o făcu şi el. Căpitanul Hoffmann îl trimise pe Li Tong din nou în bucătărie, unde trebuia să-l ajute pe Pongo să pregătească micul dejun. Căpitanul însuşi rămase lângă noi.

— De ce ai rămas singur în bărcuţa aceea pe mare, începu prietenul meu să-l întrebe pe chinez.

Şezând, Ku Ling mai făcu o plecăciune şi răspunse:

— Ku Ling, marinar joncă. Joncă întâlnit acum trei zile vasul de fantome. Oameni albi botezat, vasul de fantome: „Olandezul zburător”. Vasul unde Ku Ling marinar se scufundă curând. Ku Ling, singurul se poate salva în barca mică. În barcă nu vâsle. Ku Ling nu ştie mâna barcă, mânat trei zile şi trei nopţi pe apă, apoi leşinat. Nu mai ştiu nimic, numai simţit nimic. Acum deşteptat aici.

Marian se uită pieziş spre căpitanul Hoffmann, care nici el nu se eliberase complet de superstiţii. Dar cu toate astea în existenţa unei „corăbii a fantomelor” nu credea nici el, de aceea zâmbea când îl întreabă pe chinez:

— Aşa deci, olandezul zburător şi-ai văzut tu, vasul ăsta? Şi-n clipa următoare aţi devenit conştienţi că propriul vostru vas se scufundă?

Chinezul dădu din cap.

— Vasul nostru mai repede scufundă decât noi crezut.

— Era singura barcă de salvare pe care-o aveaţi cu voi, voii să ştie Hoffmann.

Din nou încuviinţă chinezul. Şi iarăşi căpitanul:

— Şi căpitanul joncii voastre? Şi ceilalţi marinari de pe vas?

— Catarg mare căzut pe punte. Căpitan şi alţi marinari omorât atunci. Ku Ling nu ştie dacă rămâne cineva în viaţă. El are mare frică de vas cu fantome. Urcă repede în barcă şi fuge de acolo. Vas apoi scufundă.

— Cum de s-a-ntâmplat ca jonca să se scufunde atât de repede?

— Ku Ling nu ştie, dar crede, vinovat vas cu fantome.

— Ah! făcu gânditor Hoffmann.

Cu asta terminase de-ntrebat ce voia să ştie de la naufragiat.

— Trebuie să vedem dacă mai putem salva şi alţi naufragiaţi, spuse Marian.

— Chiar dacă „Olandezul Zburător” dă peste noi, am întrebat eu.

— Pe dracu! râse Hoffmann.

Râsul căpitanului îmi păru puţin cam forţat. Prea la îndemână nu-i venea nici căpitanului nostru de-a naviga în apele unde se zvonea c-ar bântui un vas fantomă.

— Ia nu-l mai înfricoşa, zâmbi Marian. Altfel îşi uită de toate cunoştinţele marinăreşti şi tocmai din cauza asta o s-o păţim!

— Ei Mariane, parcă mi s-a făcut foame, am canalizat eu discuţia în alte „ape”.

— Raţională constatare, spuse Marian. Păi să dejunăm.

Musafirul nostru pare să se fi refăcut suficient ca să poată lua şi el câteva înghiţituri.

Ochii chinezului scânteiară. Pongo, care între timp adusese micul dejun pe punte, îi luă pe chinez cu el, pentru a-l aşeza la masă. Ne temeam să nu se prăbuşească până să ajungă la masă. Hoffmann ne povesti istorioare despre „Olandezul Zburător”. El însuşi păru că văzuse aşa ceva în trecut de pe un vas sau altul şi de fiecare dată, se întâmplase ceva cu vasul cu pricina.

Până seara am uitat cu toţii despre discuţia noastră în legătură cu vasul fantomelor.

Pe Ku Ling nu l-am mai văzut deloc pe punte, întreaga zi. Pongo amenajase jos un culcuş, unde acesta încerca să-şi revină de pe urma încercărilor trăite, odihnindu-se.

Somnul era pentru el cel mai bun medicament. Curând veni seara.

Chiar la miezul nopţii am fost treziţi de doi pumni zdraveni marinăreşti care băteau la uşa cabinei noastre.

Vocea căpitanului Hoffmann se făcu auzită:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, domnilor, treziţi-vă! Olandezul zburător!

Ne-am frecat la ochii încă buimăciţi de somn, aşa cum eram. Dorea să facă căpitanul glume cu noi, chiar acum în miez de noapte?

În timp ce eu aprindeam lumina, Marian a sărit din pat.

L-am urmat imediat şi eu. Prietenul meu deschise uşa cabinei şi-l trase pe căpitan înăuntru.

— Ce s-a-ntâmplat căpitane Hoffmann? Ai visat urât?

— Încă nici nu m-am culcat domnilor. Vasul fantomelor nu-mi ieşea deloc din minte. Ba chiar a apărut la orizont. La vreo 700 de metri depărtare de traseul nostru obişnuit. William e sus la cârmă. Haideţi sus şi convingeţi-vă!

— Linişteşte-te căpitane Hoffmann, am glumit eu.

— Suntem gata şi putem vedea fantoma, îl consolă Marian pe marinar.

Am urcat împreună mica scăriţă care ducea pe punte. Odată ajunşi sus, am privit în direcţia pe care ne-o indica mâna întinsă a căpitanului.

Într-adevăr! Era vasul fantomă!

Noaptea era destul de întunecată. Cu atât mai mult ieşea în evidenţă corabia fantomă. Din corpul vasului n-am desluşit prea multe, dar puntea şi catargul erau laminate din plin. Pânzele erau trase, cu toate acestea vasul străbătea valurile cu o viteză destul de mare.

Marian examină vasul o vreme cu ajutorul ocheanului de noapte, apoi scoase un fluierat uşor, care voia să însemne:

„Aici ceva nu miroase a bine”.

Am privit şi eu vasul misterios prin ocheanul de noapte. Pe puntea acestuia alergau acum oameni în îmbrăcăminte olandeză încoace şi încolo. Ce făceau aceştia nu puteam deloc să-mi dau seama.

Căpitanul nostru avusese dreptate, cel puţin până într-un anumit punct:

Totul făcea o impresie cât se poate de ciudată.

— Unde este Ku Ling, întreabă Marian brusc pe căpitan.

— A fugit spre barca lui de salvare, când a văzut corabia cu fantome, ne lămuri imediat Hoffmann.

William – care la sugestia lui Marian oprise motoarele – veni spre noi şi-i şopti câteva vorbe lui John care stătea şi el, lângă noi. Li Ton şi Pongo au fost treziţi şi ei, prin bătăi în uşă ale căpitanului şi-acum erau deja şi ei prezenţi pe punte.

Întrucât vasul misterios, stătea tocmai în calea traseului iahtului nostru, se părea că acesta voia să ne împiedice să ne continuăm drumul.

Toţi eram curioşi ce se va întâmpla acum. Căpitanul şi marinarii priviră spre Marian, ca şi cum ar fi aşteptat ordine de la el. Nu mai ajunse s-o facă, întrucât din zona vasului unde Ku Ling, se ocupa cu barca sa de salvare, zbură înspre noi un obiect, la care nici nu ne-am fi gândit.

— O oală urât mirositoare.

Chiar înaintea noastră, vasul se sparse pe scândurile punţi în zeci de cioburi.

Am vrut să sărim înapoi, întrucât aceste vase chinezeşti, sunt umplute cu gaze paralizante. Înainte de-a ne gândi ce să întreprindem, un fum alb ne învălui. Ne-am prăbuşit pe punte. Neclar parcă l-am recunoscut lângă mine, pe Ku

Ling care rânjea diabolic. Apoi mă-nvălui ceaţa inconştienţei.

*

* *

Când m-am deşteptat, nu mi-am dat seama unde mă aflam. În jurul meu domnea întunerecul. Am încercat să apăs butonul lămpii de noapte din cabina mea. Dar n-am dat de el şi nici nu mă aflam în cabină.

Unde eram deci? Am apucat de ceva, care mi se părea lemn, sau scândură. Nu putea fi decât barca noastră de salvare.

Am căutat mai departe cu mâinile şi-am dat de două corpuri. Acestea erau Marian şi Pongo. M-am ridicat ş-am privit peste dunga întunecată a valurilor din jurul meu, dar n-an putut recunoaşte nimic. Atât puteam să-mi dau numai seama că pluteam în mijlocul valurilor. Iahtul nostru nu era de văzut nicăieri. După un timp Pongo se mişcă puţin, apoi se trezi şi Marian.

Miraţi m-au întrebat unde ne aflăm. Tot ce le-am putut spune a fost că pluteam în voia valurilor, în mica noastră barcă de salvare şi că eu tocmai m-am deşteptat din letargie.

— Ne-a păcălit Ku Ling, spuse Marian după o scurtă deliberare. A jucat o scenă, ca să ne stârnească mila.

— Vasul cu gaze, ticălosul trebuie să-l fi avut tot timpul în barca lui de salvare, am spus eu.

— Pongo ar fi trebuit să cerceteze mica barcă, spuse uriaşul negru autoacuzându-se.

— Acum am pierdut iahtul nostru, am constat eu, obiectiv.

— Şi armele noastre deasemenea, mă completă Marian, făcând bilanţul atacului viclean asupra noastră.

— Nici apă în barcă nu aveam, nici provizii, gândii Pongo cu voce tare.

— Dar unde ar putea fi Hoffmann şi echipajul nostru?

— Şi Maha!

— Vrei să spui Mariane că ticăloşii aceştia voiau să intre în posesia iahtului?

— Bineînţeles! Dar ce-i de făcut acuma? Vâslele ni le-au luat din barcă.

— Când vine ziua *Masser,* Pongo încearcă din haine face pânze pentru barcă, încearcă Pongo să ne mai îndulcească starea de spirit.

Slabă mângâiere, dar Pongo nu-şi pierdea niciodată curajul şi avea întotdeauna o soluţie.

— Pongo poate rupe bancă, face din ea, vâsle.

— Asta ar mai merge, spuse Marian. Numai cu pânzele nu vom ajunge prea departe. Dar ne trebuie un catarg, care să susţină pânza.

— Pongo poate susţine pânza cu braţul şi atunci poate înainta, ne consolă din nou uriaşul râzând.

Ceasul brăţară mi se lăsase, aşa c-am putut stabili că zorii zilei nu mai erau departe. Stăteam deja de câteva ore în barcă. Gazul din vasul chinezului, trebuia să fie foarte puternic.

În cele din urmă sosiseră şi zorile. Pe cât vedeai cu ochii nu era decât apă. Nici-o corabie în depărtare. Am început să căutăm în barca de salvare: Nu ne-am lăsat nici un mijloc de existenţă. Aşadar trebuia să ne strângem bine cureaua!

Pongo se puse pe treabă. Rupse banca pe care stăteam noi acuma şi-o transformă în vâsle. Deocamdată pentru pânze lipsea vântul. Cu ajutorul vâslelor astfel încropite, barca noastră înainta cât decât.

Nu mai avea rost să confecţionăm pânze, prin urmare, compasul ne lipsea, dar ne puteam orienta după soare.

Până la uscat după estimările lui Marian erau vreo 150 de kilometri.

Dacă vâsleam fără încetare şi nu ne abătea din cale nici un curent, puteam spera s-ajungem la coastă cam în 48 de ore.

— Rupe şi pentru mine o vâslă, Pongo, zise Marian după o vreme.

Uriaşul făcu ce i se ceruse. Prietenul meu înşfăcă vâsla aceasta improvizată şi se puse pe treabă. Acum înaintam mai repede.

Nu mai puteam rupe şi cea de-a treia bancă de şezut pentru că aceasta era folosită de către vâslaşi. Eu stăteam întins în barcă şi aveam de gând, să-l înlocuiesc la vâsle pe unul din camarazii mei, ceva mai târziu.

— Facem cam patru kilometri pe oră, cu siguranţă, stabili Marian.

Am fost de acord. Îmi era rău de la stomac. Înspre amiază, mă apucă setea, dar n-am mai spus nimic celorlalţi tovarăşi de suferinţă. Ştiam că setea ne era comună tuturor, dar cu toate acestea tăceau.

După ce i-am schimbat de două ori pe Marian şi i-am dat în cele din urmă vâsla el îmi atrase atenţia:

— Supraveghează bine orizontul Robert! Poate că apare un vas şi vom fi pescuiţi.

— Să sperăm că aşa va fi!

— Pongo nu se gândeşte la sete, aşadar n-are sete, zâmbi uriaşul. În situaţia de faţă se comporta ca un excelent camarad.

Am privit pe deasupra valurilor de apă. La orizont nu se vedea nici o dâră de fum. Gândurile mele o luau razna. Noi ne găseam cam în acelaşi loc, în care am fost, când ni s-a aruncat oala cu gazele toxice. Poate c-am fi ajuns la Formosa în două zile, acum însă altele erau probleme noastre. Dacă cumva însă am fost târâţi în largul mării, fără să ne dăm seama, atunci nu va fi posibil s-ajungem la uscat în acest răstimp.

Marian îngheaţă la gândul ăsta. Am văzut cum s-a oprit din vâslit, apoi îşi reluă vâsla şi spuse numai:

— Să sperăm că nu-s întemeiate reflecţiile tale Robert!

Din când în când nu-mi puteam reprima un mic geamăt, suferinţele setei deveneau puternice. Gâtlejul îmi era cu desăvârşire uscat. Atâta apă în jurul nostru şi totuşi nu poţi bea o singură înghiţitură, ca să te mai răcoreşti.

După ce l-am înlocuit pe Marian la cârmă, atenţia mea fu acaparată atât de mult de muncă, încât de-abia mă mai puteam gândi la foame şi la sete. Înaintam de-acum foarte încet, întrucât şi Pongo, trebuia să facă pauze mai lungi de odihnă, dar important era că înaintăm.

Soarele ardea, topindu-ne nu alta, Marian s-a întins pe jos în barcă, încercând să aţipească. M-a mirat calmul lui. A izbutit s-adoarmă într-adevăr şi şi-a reluat postul la cârmă abia seara. Pongo părea să sufere cel mai puţin de pe urma setei, cel puţin nu s-a plâns deloc.

Din când în când murmura ca pentru sine, cântece melancolice ale ţării sale. După ce Marian trecu din nou la vâslă, am vrut să-l înlocuiesc pe Pongo, pentru a se odihni şi el, dar acesta îmi respinse oferta.

— Nu-i nevoie Masser Bertram. Pongo nu oboseşte până mâine dimineaţă.

După ce m-am întins şi eu de-a lungul bărcii, ca un vierme, am aţipit numaidecât. Vâslitul m-a obosit mai mult decât am crezut. Am simţit-o de-ndată ce n-am mai simţit vâsla improvizată în mână.

Când m-am deşteptat era deja noapte de mult. I-am făcut reproşuri lui Marian că m-a lăsat să dorm atât de mult. El se mărgini să zâmbească:

— Somnul ţi-a făcut bine. Acum mă voi întinde eu. O să-ţi rămână şi ţie mult de lucru, atâta doar că nu-i atât de cald.

— Cred că s-a făcut destulă răcoare!

— Dacă vâsleşti te vei încălzi, Robert. Ai grijă, mâine pe vremea asta o să avem pământ sub picioare.

Marian adormi de-ndată. Setea n-o mai resimţeam atât de acută, din cauza răcelii nopţii. Foamea nu mă chinuia. Dacă treci primul junghi al foamei, merge mai departe. Asta ştie oricine care e silit să facă foame. Organismul îşi consumă din rezervele sale. După două ore de vâslit Pongo ne strigă deodată.

— Masser Bertram. Barca merge singură, Pongo nu mai vâsleşte de bună bucată de timp.

Am încercat şi eu să vâslesc. Pongo avea dreptate. Să fi dat de un curent submarin? Dar unde ducea el?

II
CĂPITANUL FARROW

L-AM DEŞTEPTAT PE MARIAN şi i-am împărtăşit vestea. Se ridică imediat şi-şi înmuie mâna în apă, apoi spuse:

— Nu mă prea orientez în legătură cu curenţii marini, dar să sperăm că ne vor fi de ajutor şi ne vor mâna înspre coastă, spuse el după un timp.

— Curentul trece totdeauna dincolo de uscat, va trebui să ţinem cont de asta. La cârmă mă refer bineînţeles.

— Încotro Robert!

— Va trebui să mânăm barca în direcţia pe care am luat-o deja şi s-o menţinem tot aşa.

Marian nu spuse nimic, privi spre cer, fluieră şi spuse:

— Nu sunt marinar, să-mi pot da seama după stele şi vreme, cam pe unde suntem. Dar dacă nu mă înşel suntem mânaţi spre capul sudic al Insulei Formosa.

— Să sperăm că ai dreptate, am spus eu.

— Ai băgat de seamă Robert că la prova „Olandezului Zburător" stătea un om care ne urmărea prin ochean? întreabă Marian.

— De-aici semnul pe care mi l-ai făcut atunci?

Marian îşi înmuie încăodată mâna în apă, bucurându-se de apariţia curentului. Deodată făcu o mină gravă. În cele din urmă râse uşor amuzat. Nu mai înţelegeam nimic.

— I-a hai încoace, Robert. Suntem traşi de-un motor misterios. Chestia aia cu curentul submarine a fost o prostie.

M-am târât spre Marian către botul ascuţit al bărcii de salvare. Otgonul de tracţiune care ţinea barca noastră era încordat. Aşadar eram remorcaţi. Dar de către cine? Am privit în faţă. N-am văzut decât întunericul nopţii. N-am putut recunoaşte nici un vas şi i-am spus lui Marian.

— Motorul nostru merge pe sub apă!

Trebuie să fi făcut o mutră nu tocmai inteligentă, căci Marian izbucni într-un râs puternic.

— Te gândeşti la….

— … la căpitanul Farrow pe care speram să-l întâlnim?

— Bineînţeles, doar vasul său navighează sub apă!

— Atunci ne-a prins ca pe un peşte-n undiţă.

— Aşa cum ai spus!

— Să sperăm că e cu-adevărat Farrow!

— Păi să atragem atenţia asupra noastră, Robert. Încep să simt din nou foamea şi setea.

Marian şi cu mine am apucat din nou otgonul şi prin asta barca noastră o luă mai repede înainte. Astfel ne puteam apropia cel mai bine de trunchiul de oţel al submarinului. Poate că cineva ne va observa totuşi. Otgonul era lung şi lungimea acesteia n-o puteam aprecia. Am tras şi am tras. În cele din urmă am ajuns la morişca apei mişcată de elicea submarinului.

Prea adânc sub apă nu putea fi submarinul lui Farrow. De fapt acesta naviga chiar la suprafaţa apei, cum ne-a fost dat ceva mai târziu să stabilim, dar pe vas nu ardea nici-o lampă de veghe.

Deodată se auzi o voce – înaintea noastră. Dar nu era vocea căpitanului Farrow pe care-am fi recunoscut-o imediat.

— Vă rugăm să nu vă apropiaţi de vasul nostru. Altfel ar putea fi periculos. Mai bine opriţi-vă! Sunteţi naufragiaţi, dacă nu mă înşel. Vă vom remorca încă noaptea asta până-n apropiere de coasta Formozei. Vă e foame sau sete?

Am fost miraţi c-am auzit vorbindu-ni-se şi… dezamăgiţi.

Părea să fi fost submarinul căpitanului Farrow. Marian îmi şopti să fiu cu băgare de seamă şi strigă:

— Vă vom fi recunoscători dacă ne veţi da pâine şi apă pentru trei oameni! Putem să întrebăm cui trebuie să-i mulţumim pentru salvarea noastră?

— Vă voi da imediat pâinea şi apa cerută, pâinea o s-o arunc în apă, o prindeţi într-un burduf. Acum lăsaţi rogu-vă otgonul de tracţiune liber.

La ultima întrebare a lui Marian nu ni se dăduse răspunsul, adică cu cine aveam de fapt de-a face. Asta mi se părea ciudat.

Ni s-a aruncat pâinea, un pacheţel cu garnitură pentru mâncare şi-un burduf umplut ochi cu apă. Marian mulţumi în numele nostru al tuturor.

— Daţi drumul otgonului! Va trebui să accelerăm să nu vă fie frică, n-o să vi se întâmple nimica.

Ne-am retras spre mijlocul bărcii noastre de salvare. Venise şi Pongo încoace. Mai întâi am tras câte-o înghiţitură zdravănă din burduf. Am putut duce gura comod la gura burdufului.

Am băut primul şi am desfăcut pacheţelul. În pachet era carne friptă, brânză, fructe proaspete şi ţigări. Salvatori

noştri se gândiseră la toate. Niciodată nu ne prii mai bine mâncarea ca acuma.

N-am lăsat nici-o fărâmă. În timpul mesei n-am vorbit nimic, dar acum la finele ei am început să avansăm presupuneri, cu privire la salvatorii noştri necunoscuţi care ne remorcaseră.

— Păcat că nu-i Dox-ul căpitanului Farrow, zise Marian. Ne-am fi bucurat să-l revedem.

— Dacă nu-i submarinul lui Farrow, atunci cu siguranţă că-i un alt submarin care-l caută pe al acestuia şi de aceea nu-şi declină identitatea. Şi-au făcut datoria de oameni şi ne-au remorcat. Mi-e însă foarte neclar, cum au putut să facă asta, fără ca noi să băgăm de seamă. Asta pare ca una din isprăvile lui George Farrow. Dar dacă e totuşi submarinul acestuia?

— Farrow ne-ar fi spus de-ndată cine este. Nu crezi Robert?

— Nici ei nu ştiu pe cine au salvat. Noaptea e întunecoasă. Am vorbit pe-un ton foarte obosit.

— De fapt vom atinge coasta Formozei de-abia în decursul zilei, înainte de amiază, în orice caz, presupun, mai adaugă Marian acuma. Submarinul şi-a mai încetinit din nou viteza. Probabil că se tem că ne-am putea răsturna dacă gonesc tot aşa.

— Să sperăm că n-or să taie otgonul şi să ne lase în voia sorţii când se va lumina de ziuă. Dacă e-ntr-adevăr Farrow, atunci trebuie să dispară tot aşa de neobservat pe cât a apărut.

— Nu cred Robert. Acum cred mai mult ca oricând că e vorba de Farrow. Vrea mai întâi să se lămurească pe cine a salvat. Cel mai bun lucru ar fi să ne-ntindem şi să dormim până se luminează de ziuă. Pongo o să ne trezească.

— Pongo face, ne asigură prietenul nostru negru.

Am adormit foarte repede. Masa bogată după o foame atât de îndelungată m-a obosit şi mai mult. M-am deşteptat la un brânci prietenesc pe care mi-l dăduse Pongo.

Într-o clipă am fost treaz şi-am privit spre primele raze strălucitoare ale soarelui care tocmai răsărise. Submarinul nu se vedea. Aproape c-am ţipat de spaimă când am văzut periscopul ivindu-se puţin nu departe, deasupra apei.

În timp ce soarele urca la orizont ne-am îndreptat atenţia spre periscop şi-am făcut semne, de parc-am fi salutat un vechi prieten.

— Atenţie Robert! Submarinul se ridică îndată la suprafaţă. Îl vom ruga pe Farrow – cu siguranţă că el este –

să ne ia la bordul vasului său. Nu prea mi-ar plăcea, fără cârmă şi bănci să încerc să debarc pe undeva pe coasta Formozei.

Deodată periscopul fu tras. Imediat apoi, apăru silueta zveltă a submarinului deasupra apei. Cât de vedea cu ochi nu mai era un alt vas în zare. De-abia corpul de oţel al submarinului a fost deasupra apei, că se şi deschise chepengul de acces. Figura surâzătoare a căpitanului apăru înaintea ochilor noştri. Ne făcu semn.

Dup-aceea apărură George, fiul căpitanului, primul ofiţer Rindow, inginerul Hagen şi doctorul Bertram în turn. Câţiva săriră peste balustrada acestuia pe punte. Bucuria se zugrăvise pe feţele tuturor.

Petre uriaşul, ajutorul de timonier apăru şi el. Acesta apucă de-ndată otgonul, care într-adevăr avea o lungime considerabilă şi-l trase spre el. Farrow ni se adresă apoi râzând:

— Dar asta, chiar că-i o surpriză domnilor! Am crezut astă noapte c-am salvat nişte bieţi naufragiaţi.

— Chiar asta suntem acum, spuse de-ndată Marian.

— Încotro deci, întrebă căpitanul Farrow.

— Cheamă-i încoace pe domnii de colo, îi strigă George tatălui său.

— Bineînţeles, râse căpitanul. Vâsliţi cu barca aceea încoace. Aşa ceva aţi mai făcut doar şi până acuma!

— De noroc să se plângă omul, râse Marian la rându-i. Am vorbit tocmai de dumneavoastră, pe când navigam încă cu iahtul nostru şi ne-am gândit că n-ar fi rău de v-am întâlni, undea, prin apele astea.

— Când spuneţi iaht, vă gândiţi la barca asta, cu vâslele ei ciudate? întreabă vesel Farrow.

— O mică nenorocire ni s-a întâmplat totuşi. Ne-am întâlnit cu „Olandezul zburător” şi iată… ne-am pierdut iahtul.

— Veniţi la bord! Şi noi urmărim vasul ăsta, de-o bună bucată de vreme.

Petre uriaşul trase barca noastră în de-a lungul submarinului, astfel am putut să ne urcăm destul de comod la bord.

Ne-am salutat călduros. Nici unul din membrii echipajului Dox nu uita să strângă mâna uriaşului Pongo.

— Să mergem jos în cabina mea, spuse căpitanul Farrow. În mările astea ale Chinei de sud s-a pornit iarăşi o vânătoare asupra mea. Vom lăsa chepengul turnului deschis, pentru ca să intre aer proaspăt şi ne vom scufunda

doar în caz de nevoie. George şi cu Petre o să-i arate lui Pongo Dox-ul nostru. El nu-l cunoaşte încă.

De-abia am intrat în cabina lui Farrow că apăru şi fiul lui George. Acesta-i lăsase lui Petre, cinstea prezentări vasului lui Pongo.

George părea dornic să afle chiar din gura noastră aventura pe care o trăisem.

La micul dejun am povestit amănunţit tot ce ni se întâmplase. Vocea pe care-o auzisem astă-noapte fusese vocea primului ofiţer Rindow. Primul ofiţer ne-a descoperit printr-o întâmplare. George şi Petre au reuşit pe timpul nopţii să lege cu îndemânare otgonul de barcă astfel încât să fim remorcaţi.

— „Olandezul zburător" este un individ periculos care exploatează la maximum superstiţiile marinarilor, fu de părere George.

— Face contrabandă, infiltrează câte-un om de încredere pe fiecare vas, pe care vrea să-l jefuiască. Fie că ameţeşte echipajul vasului advers, fie că scufundă vasul, sau mai bine spus îl găureşte pentru a-i reduce mobilitatea, ca să-l poată jefui în voie, înainte de-a se scufunda propriu-zis. Nu-i de mirare că marinari încercaţi ajung să creadă în povestea „Olandezul zburător".

— Şi vreţi să-i veniţi de hac „Olandezului zburător" căpitane Farrow? Ştiţi pe unde se află acum?

— Bănuiesc numai domnilor. N-aş vrea pur şi simplu să-l torpilez. Aşa cum ar fi cel mai uşor pentru mine. După părerea mea, pe vas sunt ostateci, prizonieri pe care aş vrea să-i salvez.

Mi-ar plăcea mai degrabă să-l surprind în bârlogul lui şi tocmai de aceea mă bucur foarte mult că ne-a fost dat să ne întâlnim. Ne veţi însoţi dar în această expediţie, nu-i aşa?

— Bineînţeles dragă căpitane! Cu atât mai mult cu cât dorim să ne recuperăm iahtul.

— Aveţi vreun punct de plecare, încotro a dispărut vasul? îl întrebai eu pe căpitan.

— De zile întregi am urmărit vasul fantomă. Cred că ascunzătoarea sa se găseşte undeva la capătul de sud al insulei Formosa. Acolo se găsesc o mulţime de insuliţe răzleţe care trec drept nepopulate. În această direcţie a dispărut vasul pirat.

— La ce i-ar folosi iahtul nostru? am intrat eu în discuţie. Şi cum de ne-a luat vasul împreună cu tot echipajul?

— Ar putea exista mai multe motive, domnule Bertram. Poate că are de gând să-i de o întrebuinţare imediată

iahtului, mic dar foarte mobil şi bine utilat, pe care-l aveţi. Nu e exclus nici ca să-i fi găsit deja un cumpărător, care aşteaptă numai să-i fie livrată marfa.

Pentru echipaj nu-i cazul să vă faceţi grijă, după câte ştiu „Olandezul zburător" nu primejduieşte viaţa marinarilor.

— Dar atunci ce intenţie a avut cu noi? întreabă Marian? Fără intervenţia dumneavoastră n-am fi ajuns niciodată în Formosa.

— E greu de spus. Sunt mirat oarecum, că nu v-a lăsat provizii, pâine şi apă pentru continuarea călătoriei.

Cu-o viteză sporită submarinul despică valurile. Căpitanul Farrow ne arată după micul dejun multe noutăţi pe care inginerul Hagen le introduce în tehnologia administrării submersibilului. Pe Pongo l-am întâlnit în partea din faţă, mai îngustă a vasului unde Petre uriaşul, dăduse tocmai jos peretele mobil, mai bine zis îl lăsase să lunece încet astfel încât prietenul nostru negru să poată privi prin sticla încasabilă în străfundul apelor mări.

Cel mai mult se bucură Pongo când căpitanul dădu ordinal de scufundare şi-acum acesta avu posibilitatea să vadă de aproape animalele marine. Petre uriaşul se-mprieteni repede cu negrul nostru şi-i făcea o adevărată plăcere să-i arate şi să-i explice totul.

Căpitanul Farrow ne conduse în sala de comandă, unde Rindow gira momentan comanda navei.

Întrucât căpitanul, după o vreme, revenise cu vasul aproape de suprafaţă, chepengul fu deschis din nou şi noi ne-am urcat pentru câteva minute pe punte pentru a respire aerul proaspăt. Nu prea eram obişnuiţi să călătorim pe jumătate sub apă şi acum savuram aerul proaspăt din plin şi prin toţi porii.

— Dragă Rindow, zise deodată căpitanul, ia uite-te, cred că în spate vine spre noi un distrugător. Îl recunosc după dâra de fum caracteristică pe care-o lasă. Pare să fie unul foarte mare. Să sperăm că n-a pornit anume la vânătoare împotriva noastră.

Rindow care urcase şi el în turn duse ocheanul la ochi şi examină câteva vreme în tăcere coloana de fum:

— Un distrugător, exclamă el apoi. Trebuie să ne scufundăm. Englezii ne caută din nou, cu febrilitate, în apele astea.

— Mai avem câteva minute, domnule Rindow. Aş vrea ca musafirii noştri să respire cât mai mult cu putinţă aerul proaspăt. Să sperăm că vasul de război nu merge şi el în

direcţia coastei de sud a insulei Formosa. Asta ne-ar crea dificultăţi în plus.

— Vine direct spre noi, domnule căpitan. Să sperăm numai că nu noi suntem ţelul său. În zece minute ne poate vedea.

— Atunci să ne facem nici din nou, râse căpitanul. Asta e viaţa noastră! Nicăieri n-avem voie să fim oficial văzuţi. Britanicii care s-au comportat cu noi multă vreme destul de paşnici, par să-şi fi făcut din nou un sport din a ne vâna pe noi. Francezii au încă un dinte în plus împotriva mea. În ultimul timp i-am înfuriat rău de tot.

Am coborât pe scăriţa de fier, la cabina de comandă. George rămase ultimul, în urma noastră şi închise chepengul. Căpitanul Farrow rămăsese la periscop, pe când submarinul se scufunda încet. Şase metri se scufundase submarinul sub apă, astfel încât acum, doar periscopul mai rămăsese deasupra oglindei apelor. Ar fi fost foarte greu să fie reperat de vreo altă navă de suprafaţă.

— Distrugătorul se apropie foarte repede, ne explică Farrow. Nu e exclus să existe şi un avion la bord… ba da, chiar există şi văd că-i gata de decolare. Acum trebuie să ne scufundăm şi mai adânc altfel am putea fi descoperiţi din aer. Să facă englezii manevrele astea numai din cauza noastră? Cum ar putea să ştie domnii aceia că suntem chiar aici?

Periscopul fu tras şi el de la suprafaţa apei. Însuşi căpitanul Farrow preluă comanda vasului său, în timpul scufundării.

De-ndată am fost la douăzeci de metri sub apă, acum căpitanul zise că nici un avion nu ne putea detecta la adâncimea asta din aer.

Cu atât mai mult cu cât suprafaţa mării nu era tocmai calmă, valurile îşi începuseră mai devreme dansul lor.

După un timp, pentru a se putea mai târziu ridica la suprafaţă, Farrow făcu un ocol mai mare şi-o luă către nord. Dacă englezii îl căutau cu-adevărat pe el, în această direcţia căpitanul spera să scape de sub nasul englezilor. În curând voia să iasă la suprafaţă pentru a se convinge, dacă a reuşit sau nu. Poate că distrugătorul îşi va urma cursul iniţial şi-acum nici nu se mai vedea deloc. După un sfert de oră, într-adevăr, Farrow dădu comanda de a se ridica la suprafaţă şi pe când vasul se mai găsea doar la şase metri sub apă, înălţă periscopul.

— Distrugătorul s-a oprit domnilor, ne lămuri Farrow. Arată într-adevăr, de parcă ne-ar căuta pe noi. Avionul nu-l

pot localiza pe moment. Vreţi să aruncaţi şi dumneavoastră o privire?

Marian trecu primul la periscop. După-un timp, îmi făcu şi mie loc. De-abia mi-am dus ochii la dispozitiv că, a şi trecu un fior de groază.

— Avionul s-a prăbuşit, am strigat eu. Chiar în apropierea noastră, domnule căpitan! Se pare că arde. Vreţi să-i daţi o mână de ajutor pilotului?

Farrow mă împinse de lângă periscop şi se uită prin el câteva secunde. Distrugătorul se afla la cel puţin trei mii de metri de locul unde avionul se prăbuşise şi nu putea să-i vină prea repede în ajutorul pilotului său.

Fără a se mai grăbi prea mult, căpitanul dădu de îndată ordinul de-a se ridica repede submarinul la suprafaţă. Concomitent pregăti barca pentru intervenţie.

— Probabil că aviatorii sunt răniţi, fu de părere el. E-o datorie omenească de-a încerca tot posibilul să-i salvăm. Nu ne mai putem pune problema propriei noastre siguranţe. George şi Petre treceţi la chepeng! Ridicaţi-l de-ndată ce suntem deasupra apei şi-ncercaţi să-i salvaţi.

Pongo stătea lângă noi şi-l privea încordat pe căpitanul Farrow, care-i făcuse o impresie deosebită datorită calmului hotărârii şi profesionalismului desăvârşit cu care acţiona chiar în astfel de situaţii de criză.

În timp ce aşteptam şi noi s-ajungem pe punte, pentru a participa la acţiunile de salvare, căpitanul scoase o înjurătură zdravănă:

— Ajungem prea târziu. Piloţii sunt probabil prea grav răniţi. Acum se mai apropie şi un rechin uriaş de locul impactului. Uite că avionul se scufundă. Poate că voi putea alunga rechinul. Distrugătorul vine şi el cu toată viteza. Petre, ridică chepengul!

Dox-ul se urcase la suprafaţă. Repede, cât putuse de repede, marinarul împinse chepengul şi-acum urcă în turn alergând, urmat de George. Înainte de-a putea să ieşim şi noi, Pongo ne împinse deoparte, se căţără cu-o vioiciune de maimuţă pe treptele de fier şi-acum îl ajunse pe Petre. Acesta sărise pe punte. De-abia acum am putut urca, noi, adică căpitanul Farrow, Marian şi cu mine. Jos, în cabina de comandă, Rindow preluase cârma. Farrow încă din turn, dădu prin porta voce, primele dispoziţii pentru cei de jos.

De-ndată ce ma fost şi eu în turn, Dox-ul ajunse la locul sinistrului. George, Petre şi Pongo înotau deja într-acolo. Cei trei se străduiau să-i preia pe aviatori, care păreau să-şi

fi pierdut cunoştinţa. În timpul acesta Pongo preluase sarcina de a înfrunta singur rechinul.

Deodată dispăru sub apă, dar şi spinarea peştelui făcu la fel.

Am presupus că acum lupta submarină a început, o luptă între om şi peşte, pe viaţă şi pe moarte. Cu toate astea nu ne temeam pentru viaţa lui Pongo. Luptase de multe ori cu rechini sub apă şi cunoştea acest fel de luptă, aşa că nu ne îndoiam de fel că şi de data asta va ieşi învingător.

George şi Petre izbutiseră în sfârşit să-i târască prin apă pe cei doi piloţi până la submarin. Câţiva marinari îi traseră pe cei doi ca şi pe piloţii răniţi pe punte.

De Pongo, încă nu se vedea nici-o urmă şi deja dispăruse de mult sub apă. Deodată apăru la suprafaţă, într-un loc, unde noi ne aşteptam cel mai puţin, trase de două ori aer în plămâni şi dispăru încăodată sub oglinda apei. Să nu se fi terminat încă lupta?

Distrugătorul, care era într-adevăr britanic, venea acum cu toată puterea motoarelor sale încoace. Farrow ar fi putut acum să-i tragă repede pe piloţi sub punte şi să se scufunde, dar nu voia să-l lase pe Pongo de izbelişte.

Distrugătorului nu-i trebuiau mai mult de trei minute să fie în faţa locului. Marian îi făcu lui Farrow semn să se scufunde, de Pongo nu trebuia să-şi facă nici-o grijă, el va urca cu siguranţă la bordul vasului de război. Echipajul vasului de război nu-i puteau fi decât recunoscători că prin intervenţia sa aţinut departe de aviatorii răniţi rechinul uriaş.

— Repede, scufundaţi-vă domnule căpitan! strigă încăodată Marian, pe un ton precipitat dar foarte insistent.

Marinarii deja îi transportaseră jos pe cei doi piloţi britanici. Marian îl împinse pe căpitan spre chepeng. Tocmai pe când vasul de război aproape ne ajunse. Dox-ul se scufundă în valuri, cu periscop cu tot.

Căpitanul preluă el însuşi cârma. Din nou făcu un ocol şi se ridică abia după un timp mai îndelungat, din nou la şase metri sub oglinda apei, atât numai cât era necesar pentru ca să înalţe periscopul, după ce examină cu atenţie întinsul apelor, spuse:

— Distrugătorul vine cu o pătrime de viteză după noi. Slavă domnului. Pongo înoată spre vasul britanic. Cu siguranţă c-a câştigat bătălia cu rechinul. Dar cum să facem s-ajungă iar pe vasul nostru!

Marian avea şi pentru asta o soluţie.

— O să-l schimbăm pentru cei doi piloţi. Pongo le va spune cu siguranţă englezilor, că submarinul s-a ridicat la suprafaţă numai pentru a-i ajuta să se salveze pe cei doi piloţi.

— Propunerea e bună, îşi dădu consimţământul căpitanului. Dar cum să-l înştiinţeze pe ofiţerii englezi? Atât timp cât sunt sub apă, nu pot folosi telegraful.

Atunci va trebui să ne mai îndepărtăm puţin, pentru a ne putea ridica la suprafaţă, ca să-i dăm de ştire distrugătorului.

— Asta o putem face, domnilor! Dacă domnii englezi nu vor fi de acord cu propunerea asta, o să-ncercăm să-l aducem înapoi pe Pongo folosindu-ne de o viclenie, dar asta n-o putem face decât noaptea. Pongo ar trebui să se arunce în secret în apă, de pe puntea vasului de-ndată ce vom fi în apropierea acestuia. O să reuşim să-l pescuim cu siguranţă?

— Da, dar ar trebui să ştie şi Pongo toate astea! Cum să facem, sincer, încă nu ştiu. Presupun că englezii nu vor vrea să facă schimbul decât în condiţii foarte avantajoase pentru ei.

Farrow dăduse comanda ca motoarele să meargă la turaţie maximă. Periscopul îl retrase. De-abia după o jumătate de oră îndrăzni să iasă la suprafaţă.

După ce-am deschis chepengul, n-am mai văzut nici urmă de distrugător.

Doar o dâră de fum la orizont lăsa să se înţeleagă cam pe unde se aţinea.

Farrow telegrafie imediat şi aşteptă un răspuns. În sfârşit îl primi. Comandantul distrugătorului mulţumi foarte politicos căpitanului Farrow pentru rapida salvare a celor doi piloţi la care de departe fusese şi el părtaş, şi-l lăudă pe Pongo pentru fapta sa îndrăzneaţă. El îi făcu propunerea lui Farrow de-a se întâlni cu puţin înainte de-a ajunge la insula Formosa, aşadar în apele teritoriale japoneze mai bine zis ale administraţiei japoneze.

Acolo va avea posibilitatea de-ai mulţumi personal căpitanului.

— Ar putea fi şi o cursă de-a englezilor, spuse Marian, care se baza pe vasta sa experienţă în astfel de cazuri.

— Mă bazez totuşi pe onoarea comandantului englez. De fapt, englezii luaţi ca persoane nu au o atitudine duşmănoasă faţă de noi. I-am ajutat şi noi adeseori. Dacă ne urmăreşte un vas de-al lor, o face, doar dacă primeşte

ordine pe cale ierarhică, de sus. De multe ori au închis un ochi, dacă nu amândoi, fu de părere căpitanul Farrow.

— Dacă veţi păşi pe puntea vasului englez, căpitane Farrow atunci veţi fi pe pământ englez, îl avertiză Marian încăodată.

— Cu toate astea voi merge. Nu le pot cere să vină la bordul Dox-ului nostru. Sper că mă veţi însoţi împreună cu prietenul dumneavoastră.

— O s-o facem cu plăcere, îl asigură Marian şi-n numele meu.

Se făcu noapte, înainte de-a ajunge la locul convenit. Ambii aviatori, sub îngrijirea atentă a doctorului Bertram îşi reveniseră pe deplin şi-acum îşi exprimau mulţumirea pentru salvarea lor.

Când au auzit de invitaţia pe care-o făcuse comandantul lor căpitanului Farrow, se bucurară nespus, întrucât sperau ca această invitaţie să fie încă un pas spre ţelul dorit de ambele părţi ca în sfârşit guvernul englez să înceteze urmărirea submarinului.

III
O CURSĂ VICLEANĂ

CĂPITANUL FARROW era încă în posesia unui submarin pe care ar fi trebuit să-l predea deja aliaţilor. A hotărât să-şi păstreze vasul şi a cutreierat aşa pe toate mările. Mai ales în mările sudului şi-a regiunilor învecinate, ajutând oriunde găsea oameni la nevoie.

Oriunde apărea vasul său, era urmărit de englezi şi în primul rând, încă cu mai multă înverşunare, de către francezi.

Pân-acuma i-a reuşit întotdeauna să dejoace toate cursele şi capcanele puse-n cale şi să scape cu faţa curată.

Aviatorii ne-au povestit că au fost informaţi despre prezenţa submarinului în zonă şi-aşa a hotărât comandantul, numai urmărirea.

Înainte ca să ajungem în locul destinat întâlnirii, Farrow primi încă o înştiinţare din partea comandantului englez. El îl ruga ca punctul de întâlnire să fie deplasat cu câţiva kilometri mai spre sud. Îşi motiva rugămintea pe faptul că-n faţa insulei Formosa se mai aflau două distrugătoare franţuzeşti care-l urmăreau şi ele pe căpitanul Farrow. Comandantul englez îl sfătuia pe Farrow să se scufunde şi de-abia la locul convenit să iasă la suprafaţă.

Farrow se conformă întocmai rugăminţii.

În cele din urmă am ajuns la locul convenit. Încet, încet, Dox-ul se ridică la suprafaţă. Căpitanul Farrow observă imediat un reflector uriaş care-şi plimba dâra luminoasă pe suprafaţa apei. Nu putea fi decât distrugătorul britanic care ne aştepta. Fără nici-o bănuială submarinul se ridică complet din îmbrăţişarea valurilor. Fură montate două bărci uşoare de aluminiu. Am plecat împreună cu cei doi aviatori englezi spre distrugător.

Reflectorul ne arătă clar drumul. Îşi slăbi lumina numai după ce-am fost foarte aproape de corpul vasului englez, de-a cărui bord ne ancorarăm ambarcaţiunile. Căpitanul Farrow, Marian şi cu mine ne-am urcat primii pe scara mobilă, apoi veniră aviatorii împreună cu fiul căpitanului, George.

De-abia ne-am urcat pe puntea distrugătorului când căpitanul tresări îngrozit. Înaintea noastră stăteau trei ofiţeri francezi, iar la dreapta şi la stânga noastră marinari francezi. Am fost atât de uimiţi încât pentru început nici n-am ştiut ce se întâmplă.

— Căpitane Farrow, spuse comandantul francez, te declar din clipa asta, prizonierul nostru. Sper că nu-mi vei face greutăţi şi-mi vei preda vasul.

Farrow îl privi pe comandant zâmbind, când îi spuse:

— Crezi dumneata, domnul meu, că eu mă predau aşa cu una cu două? Văd că am căzut într-o cursă, dar viu nu mă dau prins! Vrei să-mi spui rogu-te, cum de-ai reuşit ultima notă telegrafică s-o falsifici? Te-ai dat drept comandant al unui distrugător englez. Aici de faţă sunt doi aviatori englezi, vrei să-i iei şi pe ei prizonieri? E sunt musafirii mei.

— Dumneavoastră sunteţi bineînţeles liberi domnilor, sentoarse comandantul spre piloţi. Şi împotriva dumitale domnule căpitan am folosit o viclenie îngăduită de tactica războiului. Guvernul prieten al Marii Britanii nu mi-o va lua deloc în nume de rău, că datorită tocmai acestei tactici am avut până la urmă succes.

— Pe mine m-aţi prins, ce-i drept, dar submarinul încă nu-l aveţi, strigă căpitanul Farrow. Şi dacă mi-e permis să întreb, cu domnii de aici, ce aveţi face?

Spunând aceasta, căpitanul arătă spre mine şi Marian.

— Domnii şi fiul dumneavoastră sunt mai întâi, deasemenea prizonierii mei. Te rog, să-mi predai oficial submarinul. Asta va vorbi în favoarea dumitale. Vei beneficia astfel de un tratament mult mai blând.

— Condamnat sau învinovăţit, până la sfârşit e tot una, zâmbi Farrow ironic. Făcu o pauză, în timp ce se gândea cu încordare.

Chiar şi comandantul distrugătorului francez păstră tăcerea.

— Pe mine şi pe fiul meu mă aveţi prizonieri, continuă Căpitanul după o vreme. Vasul meu este liber. Mai mult, nu voi fi multă vreme prizonierul dumitale, întrucât prefer ca împreună cu dumneata să… murim.

— Şi acum trebuie s-o iau pe asta, râse comandantul, puţin cam nesigur, totuşi. Vrei să mă împuşti întâi pe mine şi-apoi să te sinucizi?

— Nu-n felul ăsta, domnule comandant. Sunt un om prudent şi-am ordonat primului ofiţer să atace, dacă, nu voi fi înapoi, într-un timp anume. Am lăsat o explicaţie scrisă, că în cazul în care aş fi luat prizonier, prefer moartea. În timp ce noi vorbim aici, domnule comandant sunt chiar acum pregătite două torpile, care sunt îndreptate asupra vasului dumitale. Vor trage imediat, dacă eu rămân prizonier. Hotărăşte-te domnule comandant! Poţi şi vrei

dumneata să porţi responsabilitatea morţi atâtor bărbaţi vrednici şi viteji? Dacă nu dau degrabă semnal că totul este în regulă aici, vom merge amândoi în Nirvana. Nu mai am nimic de adăugat, în plus.

Am rămas mut de uimire, auzind vorbele căpitanului Farrow. Îl cunoşteam prea bine, pentru a nu-mi da seama că n-ar trage niciodată cu torpile asupra distrugătorului francez. Voia doar să-l intimideze pe comandantul vasului francez. Păcat că distrugătorul britanic care ne aşteaptă, nu se vedea deloc.

Comandantul vasului francez căuta, în multe feluri să-i vorbească căpitanului Farrow. Acesta-i întoarse spatele şi privi spre suprafaţa apei. Comandantul vorbi în şoaptă cu ofiţerii săi. Echipajul fusese cuprins de-o anumită nesiguranţă.

— Trebuie din nou să te fac atent căpitane Farrow, începu comandantul vasului francez, din nou, că la bordul vasului meu se găsesc doi membrii ai aviaţiei britanice. Vrei să-i omori şi pe aceştia?

— Ce-mi spui acum, ştiu prea bine, răspunse Farrow indiferent. Ai exact trei minute ca să le spui celor doi ofiţeri englezi să plece de aici. Poţi şi dumneata să părăseşti vasul. Hotărârea mea rămâne însă. Un mai mare judecător, decât dumneata, mă va trage la răspundere.

Din nou se sfătuiră ofiţerii. Înainte de-a expira cele trei minute comandantul spuse:

— Îţi redau libertatea căpitane Farrow! Dă rogu-te semnalul convenit, ca să se-ntâmple vreo nenorocire.

Cu ajutorul lămpii sale de buzunar Farrow făcu câteva semnale închizând şi aprinzând lanterna, aţintind-o înspre întunerec. Un surâs destins, îi apăru în colţul buzelor, am observat numai eu, care stăteam mai aproape. Şi pentru a preîntâmpina o altă perfidie venită din partea francezului, căpitanul i se adresă direct, privindu-l în faţă.

— Aşadar domnule comandant, am dat semnalul convenit. Asta înseamnă numai că răgazul pe care mi l-am acordat va fi prelungit cu numai cinci minute. Permiteţi-mi deci să mă retrag, bucuros de cunoştinţă.

Făcu o scurtă plecăciune în faţa comandantului şi a ofiţerilor şi păşi spre scara mobilă. Noi l-am urmat imediat. Puţin dup-aceea ne-am regăsit cu toţi în barca de aluminiu care ne ducea spre submarin.

Ambii piloţi englezi s-au reîntors cu noi.

De-abia ne-am desprins de bordul vasului francez că şi strigă comandantul acestuia după noi:

— Aş putea da ordin acum ca barca asta de aluminiu şi submarinul să fie supusă tirului artileriei mele, dar n-o voi face-o totuşi. O plângere pe lângă guvernul britanic voi face în orice caz.

Farrow nu răspunse nimica. De-ndată ce am ajuns la bordul submarinului, căpitanul dădu imediat ordinul de scufundare.

Abia acum ne puteam socoti în siguranţă. Farrow voia de-abia acum să caute distrugătorul britanic. Am parcurs doar o mică parte din drum, când Farrow îi văzu prin periscop pe englez. Acum putem îndrăzni să ieşim la suprafaţă, fără să ne temem că vom cădea într-o nouă cursă. Comandantul englez ne primi călduros, pe toţi. Ne invită să luăm masa cu el. Era pentru prima dată când căpitanul Farrow, comandantul Dox-ului lua masa paşnic, lângă un comandant de distrugător englez şi cele două vase stăteau unul lângă celălalt.

Comandantul englez ascultă păţania noastră cu colegul său francez cu un zâmbet calm şi ironic, în acelaşi timp. El recepţionase ca şi noi de altfel semnalul telegrafic dar nu putu să vină destul de repede ca să ne prevină. Din fericire totul se terminase cu bine însă englezul îl sfătui pe căpitanul de submarine ca pe viitor să caute să nu mai iasă-n calea francezilor „temperamentali”.

— Din plângerea şi acuzaţia pe care mi-o aduce, o să se aleagă praful, spuse el. Guvernul meu o să-mi taxeze comportamentul ca fiind conformă cu codul onoarei de ofiţer britanic. Chiar în timpul războiului am încheiat câteodată un protocol de „non combat” când situaţia o cerea. De ce-ar trebui acum, ca lucrurile să stea altfel!

În timp ce Marian şi cu mine ca şi Farrow dealtminteri am început să povestim din păţaniile noastre mai recente, timpul zbură repede. Sus, două reflectoare măturau marea în continuu pentru a remarca la timp apropierea distrugătorului francez.

Pongo a trebuit şi el să stea la masa ofiţerilor, ceea ce îi era ştiu bine, extreme de neplăcut, dar în cele din urmă se obişnuise şi povesti şi el în felul său precis şi concis, câteva întâmplări trăite de el însuşi.

Când ne-am luat rămas bun, zorile nu erau departe. I-am povestit şi comandantului englez aventura noastră cu „Olandezul zburător”. Ne promise să fie în gardă la tot ce se va petrece în această privinţă. Despărţirea fu cordială şi comandantul ne strigă „La revedere”.

După reîntoarcerea noastră Farrow dădu imediat ordinul de scufundare. Ne-am îndreptat spre partea sudică a insulei Formosa, aşa cum s-a convenit. Distrugătorul englez purcese însă să-l caute pe colegul său francez pentru a calma situaţia.

Am dormit câteva ore şi-acum, proaspăt întăriţi am urcat în turn pentru ca înainte de micul dejun să respirăm aer proaspăt.

La nord de noi, la orizont se vedea coasta Formosei.

Căpitanul se opri lângă un grup de insuliţe care se găseau în direcţia sud-vest faţă de noi.

— În câteva minute va trebui să ne scufundăm din nou, ne informă căpitanul. Nu-şi vrea să fiu descoperit prea curând. În insulele stâncoase din faţa noastră au fost şi acum foarte des folosite de toţi vântură mare, cu trebuşoare îndoielnice pentru a se refugia în caz de pericol. Cred că şi „Olandezul zburător” îşi are pe aici sediul lui.

— Şi cum facem, când apare la lumina zilei, l-am întrebat eu pe căpitan.

— Joacă rolul unei corăbii de comerţ inofensive, domnule Bertram.

Am privit în jur şi-am observat la orizont o mică dâră de fum. De-odată l-am făcut atent pe căpitan.

— Ăsta o fi din nou francezul, fu de părere îndată Farrow. Ne vom scufunda aici şi vom rămâne aşa o vreme, fără să ne mişcăm, soarele e plasat pentru noi. Periscopul nostru nu va putea fi recunoscut de pe navă. Haideţi repede jos!

Din nou submarinul se scufundă la şase metri sub nivelul mării. Motoarele fură oprite. Curios am privit vasul străin care se apropia.

Era într-adevăr francezul: Acum nu trebuia să ne mişcăm o vreme, întrucât ne credea înaintea sa.

Căpitanul Farrow ne lămuri ce făcea distrugătorul acum şi care se găsea la vreo cinci sute de metri depărtare de noi.

— Ne va căuta printre insulele nelocuite. Poate că comandantul francez credea că Farrow îşi alese una din acestea drept refugiu.

Speram numai ca francezul să nu-l sperie pe „Olandezul zburător”, dacă scotocea după noi.

În cele din urmă distrugătorul se-ndepărtă de noi, atât de mult, încât după estimările lui Farrow trebuia deja să fi ajuns la grupul de insuliţe. Cu viteza pe jumătate la motoare, Farrow îşi continuă drumul.

— Francezul a dispărut după prima insulă de-acolo, ne arătă Farrow, în depărtare. Poate că a aruncat acolo ancora. Într-o jumătate de oră vom fi şi noi acolo. Cunosc un loc ferit unde o să putem sta liniştiţi o vreme, sub apă. La colţul de sud al primei insule, stâncile formează un ieşind proeminent în afară, dar în apă, dimpotrivă, există o scobitură mai largă. Acolo se va putea ascunde şi Dox-ul nostru. Cu ajutorul periscopului vom avea o largă perspectivă asupra întregului grup de insule din apropiere.

Nu puteam decât să regret că ultima inovaţie a inginerului Hagen, despre care ne povestise la micul dejun, încă n-a ajuns să fie pusă-n practică. Era vorba de-un sistem de periscoape care puteau ţine sub control un spaţiu mult mai mare decât un simplu periscop.

Când am ajuns la locul convenit am putut vedea tot ce se întâmplă în jur. Distrugătorul mergea cu viteză redusă printre insule, părând să ne caute pe-acolo. „Olandezul zburător" nu se vedea deloc. Să fi fost bănuiala căpitanului că acesta îşi avea ascunzătoarea pe-aproape, ne întemeiată?

Aproape întreaga zi am aşteptat, stând cuminţi sub apă. Distrugătorul îşi făcuse munca temeinic. De-abia cu o oră înainte de lăsarea serii, ieşi din zona insulelor.

Departe la orizont i-am zărit dâra de fum dispărând.

— Dacă apare „Olandezul zburător" o va face doar la noapte, spuse Farrow mai mult pentru sine, decât pentru noi. Să mai aşteptăm până la noapte.

— Ia priviţi prin „tub" domnilor. Acolo pe insula a doua, distrugătorul, cred că a trecut cu vederea un bun loc de ascunziş, uite că au ieşit oameni pe mal, care privesc cu ocheane suprafaţa mării. Deodată peste insulă apăru o linie subţire de fum şi-i atrase atenţia lui Farrow asupra acesteia.

Cu astfel de semnale se avertizează între ei popoarele sălbatice cu privire la un eveniment sau altul. Pe aici cred că va apărea „Olandezul zburător". S-a ţinut ascuns până acum, dar i se face semn că poate ieşi la iveală. Deocamdată noi vom sta liniştiţi.

Cât de mult dorea căpitanul Farrow să fie pe fază când apare „Olandezul", cu atât mai mult acesta se încăpăţâna să nu apară. Mai era puţin şi venea noaptea. Acum devenea lipsit de sens să mai încerci să urmăreşti insuliţele prin periscop. Puteam ieşi la suprafaţă. Ne-am urcat pe punte de-ndată ce submarinul ieşi deasupra apei. Vu ajutorul ocheanelor de noapte am putut de bine de rău, recunoaşte ce se întâmplă în dreptul insuliţelor. Deocamdată mai erau prezenţi acolo, oameni pe mal. Păreau că aşteaptă ceva. În

cele din urmă apăru, în partea dreaptă a insulei o umbră întunecată. Conturul unui velier mare se desena pe cerul nopţii. Sosise aşadar „Olandezul”. Care dispăru imediat din raza privirilor noastre, pe măsură ce înconjura insula.

— S-o luăm într-acolo, spuse Farrow. O să aleg repede pe oameni care vor trebui să ne însoţească pe uscat. Ţine te rog constant sub observaţie insula, Rindow, dar ai grijă cum înconjori promotoriu ăsta stâncos.

Căpitanul dispăru sub punte. Fără să facă zgomot submarinul se puse încet în mişcare şi navigă, nevăzut spre insula cea mai apropiată, care zăcea deja în întuneric. Deocamdată nu se distingea nici un om pe mal.

Căpitanul scutură numai capul, de-ndată ce apăru în turn.

Dacă „Olandezul zburător” care dispăruse după insulă, nu pornise imediat spre larg, cu siguranţă că era păzit pe undeva pe acolo.

Farrow ocoli insula de la o anumită distanţă.

Ţărmul acesteia era stâncos, dar ceva mai încolo părea că se desluşeşte un brâu împădurit, care nu părea prea mare, astfel încât un comando de desant de pe distrugător, în puţin timp l-ar fi putut cerceta destul de bine.

La partea vestică a sa, insula era tăiată de-un golf, care dacă nu ne înşelau simţurile ducea până la mijlocul insulei. Doar în acest golf ar fi avut posibilitatea „Olandezul zburător” să acosteze. Cu mare prudenţă Farrow îşi îndreptă vasul său în acest golf. Intrarea nu era prea largă, dar după aceea apa era liniştită, părând asemănătoare suprafeţei unui lac. Şi într-adevăr. În partea dreaptă a acestui port natural era ancorat velierul!

Totul părea calm la început. Aşa că pe bună dreptate Farrow presupuse că echipajul intrase în interiorul insulei, când o detunătură se auzi prin noapte. Asta voia să spună c-am fost observaţi şi-acum trebuia să ne hotărâm, ori debarcam repede, ori să ne continuăm scăparea prin fugă.

— Jos! comandă Farrow. Scufundare!

Puţin mai târziu Dox-ul ajunse pe fundul golfului, după un impact nu prea puternic.

— Opt metri, stabili repede adâncimea Rindow. Propun să mai urcăm un metru şi jumătate şi să ne ascundem chiar lângă „Olandezul zburător”. Acolo nu le va da prin cap să ne caute.

Căpitanul aprobă.

— „Olandezul” sta numai cu pupa spre mal. Trage vasul nostru puţin numai alături în stânga, Rindow.

Dox-ul se ridică puţin şi făcu un salt înainte, manevrat de Rindow, care urmărea totul prin periscop, în aşa fel că acum stătea ca lipit de velier. Golful era destul de adânc şi doar către mai adâncime se micşora puţin.

La cinci metri adâncime, primul ofiţer a putut aşeza submarinul pe fund. Periscopul stătea în umbra velierului, astfel încât nu putea fi văzut. Noi puteam vedea tot ce se petrece pe insulă fără teamă de-a fi descoperiţi. Tocmai apăruse şi luna, care ne uşura observaţiile.

— Foarte bine că răsare luna, spuse Farrow. Dacă ar fi apărut puţin mai degrabă, nu am fi reuşit să facem manevra neobservaţi.

— „Olandezul" are un reflector şi-acum ne caută pe tot lacul, raportă Rindow.

Marian şi cu mine am rămas buimăciţi. Rindow mai făcu o propunere care ne păru temerară, dar care pentru membrii echipajului acestui submarine părea foarte naturală.

— Am putea să mai ridicăm Dox-ul nostru, domnule căpitan, numai atât cât turnul s-ajungă deasupra apei. Dacă deschidem chepengul am putea auzi frânturi din conversaţiile oamenilor de pe puntea vasului.

— Este prea riscant, dar încearcă totuşi şi Rindow făcu ce i se ceruse.

Căpitanul urcă primul scăriţa de fier, deschise chepengul şi ne făcu semn să-l urmăm în turn. Ne-am alăturat căpitanului. La doi metri şi jumătate de noi se desena balustrade vasului inamic. Pe punte totul era calm. Dacă Dox-ul se mai înălţa, am fi putut din câteva mişcări acrobatice s-ajungem pe puntea velierului. Am spus pe şoptite gândul nostru căpitanului. Acesta-i dădu lui Rindow indicaţia să ridice submarinul.

Inginerul Hagen conduse zece oameni pe punte, care trebuiau să ne însoţească. Rindow rămase la comanda submarinului. Împreună cu doctorul, Petre uriaşul, fireşte cu George şi Pongo eram în total o trupă de optsprezece oameni.

IV
LUAŢI PRIN SURPRINDERE

PONGO SĂRISE PRIMUL peste balustrade vasului inamic şi inspectă mai întâi puntea olandezului. Pe partea opusă, pe unde ne urcam noi, stătea un chinez de santinelă şi examina malul lacului. Un alt chinez plasat la pupa vasului mânuia reflectorul uriaş, care testa încă suprafaţa apei.

Prietenul nostru negru şi cu Petre uriaşul trebuiau să preia mai întâi sarcina de-ai scoate pe cei doi, fără zgomot, din cursă. S-au căţărat deci primi pe punte şi-au dispărut de sub privirile noastre.

Marian se urcase pe umerii mei şi-acum îl putea vedea pe Pongo.

După câteva minute ne şopti nou, celor ce stăteam jos că ambele santinele fuseseră făcute nevătămătoare şi Petre şi Pongo le luaseră posturile în primire.

Petre lasă în continuare reflectorul să-şi împrăştie lumina peste întinsul apelor, dar mai lumina din când în când şi malul pentru a vedea câţi oameni erau ascunşi acolo.

Între timp ne urcasem cu toţi pe punte şi m-am ascuns cum am putut, pentru ca la reîntoarcerea piraţilor pe vas, să-i putem lua prin surprindere pe aceştia, unul câte unul.

Marian şi cu mine, însoţiţi de George, ne-am năpustit în interiorul vasului pentru a vedea dacă au mai rămas pe vas membrii ai echipajului. Toţi păreau să fi părăsit velierul, doar în cabina căpitanului am auzit o conversaţie care se purta cu-o voce scăzută.

Ne-am oprit pândind şi-am ascultat, înţelegând fiecare vorbă care se spunea.

— Şi eu îţi spun pentru ultima oară, că eu nu cred în fantome, spunea o voce aspră de bărbat. Este absolut exclus ca pe apă să fi apărut brusc oameni. Cine ştie ce a văzut Wang acolo!

El pare singurul să creadă în existenţa unui „Olandez zburător”.

— Totuşi ceva adevărat trebuie să fi fost în povestea asta, căpitanul Wang are ochi buni. Putea de exemplu să fie vorba şi de un submarin.

— Voi inventaţi mereu câte-o poveste. Asta-mi mai lipsea acum, să mă bombardaţi cu poveşti cu stafii. Asemenea istorioare le pun în scenă chiar eu, altul nimenea! Distrugătorul a dispărut la orizont, oare crezi c-a mai rămas să mişune prin apele astea, Tom?

Pentru o scurtă perioadă de timp se-nstăpâni tăcerea în cabină. Tom nu părea să mai aibe curajul de-al contrazice pe căpitanul său.

— Ce se va alege de iaht, căpitane? întreabă Tom mai departe. Să sperăm că oamenii aceia n-au nici-o posibilitate de fugă de pe insulă.

— Iahtul, râse căpitanul, o să-l folosesc eu însumi şi-o să intru în diferite porturi ca nabab, numai ca să mă interesez, care sunt rutele cele mai promiţătoare pentru noi şi vasele care pleacă cu prada cea mai bogată. Doar vrei tu însuţi să preiei comanda vasului, nu asta voiai să auzi, bătrâne lup de mare?

— Mulţumesc căpitane, dar ca să fiu sincer, nu ştiu de ce nu pot scăpa de senzaţia că-ntr-o zi, oamenii ăştia vor evada de pe insulă şi ne vor acuza apoi.

— Nici-o grijă Tom! Aşa de repede nu scapă ei de aici. Ku Ling îi supraveghează de aici şi chiar dacă sunt pe cea de-a patra insulă nu-i scapă din vedere. Distrugătorul n-a descoperit nimic acolo. Tot aşa vor trece şi alte vase de război care-i vor căuta, eventual. Peşterile de pe insula aia sunt deosebit de preţioase pentru noi.

— Şi cât va fi să rămână indivizii pe insula aceea? iscodi mai departe Tom. Pe măsură ce trece timpul devin pentru noi o piedecă tot mai mare.

— După ce-o să-mi stabilesc sediul în alte mări le voi dărui libertatea, răspunse căpitanul interlocutorului său. Spre miezul nopţii apare aici iahtul şi tu poţi să preiei de-ndată comanda. Şi acum mergi de vezi sus ce s-a mai întâmplat cu fantoma ta, adaugă el râzând.

Am auzit cum un scaun se mişca şi-n aceeaşi clipă. Tom părăsi cabina. Dacă-l putem scoate din cursă fără zgomot, poate că-l putem neutraliza mai apoi şi pe căpitan.

Ne-am retras repede de lângă uşă şi ne-am ascuns undeva în gangul neluminat. George era ca pe jar, întrucât astfel de situaţii erau elementul lui natal.

Uşa cabinei se deschise şi-o făptură înaltă păşi în gang. Omul închise bine uşa, ceea ce ne cădea foarte bine. Fără să bănuiască trecu pe lângă noi, în timp ce noi nici nu îndrăzneam să respirăm. Marian îl apucă pe neaşteptate din spate, în timp ce eu am păşit în faţă şi i-am aplicat o lovitură în bărbie că omul căzu numaidecât la pământ. Căpitanul nu putuse auzi nimic, întrucât totul se petrecu foarte repede şi fără zgomot. George strălucea de bucurie, i-am văzut faţa pe când am aprins lampa de buzunar pentru

ca Marian să-l lege pe Tom cu sfoara subţire pe care-o avea întotdeauna la el.

L-am tras împreună cu Marian, astfel legat pe omul nostru pe punte.

Îi pusesem evident căluş în gură să nu poată striga când s-o deştepta din leşin. L-am încredinţat la doi marinari, care trebuiau să aibă grijă de el. George rămase în continuare în gang. Marian îi spuse căpitanului Farrow care rămase sus cu oamenii săi, ca să coborâm împreună, să intrăm în cabina şi sub forţa armelor să-l forţăm să se predea.

Farrow încuviinţă planul nostru. Aşa că am coborât jos.

C-o smucitură Marian dădu uşa cabinei de-o parte şi intrarăm înăuntru.

Pistolul său era îndreptat exact asupra capului căpitanului vasului de piraţi. Omul, un alb, sări înspăimântat în sus de pe fotoliul său, dar Marian îi făcu semn energic să rămână pe loc, omul prăbuşindu-se imediat în fotoliul său, uitându-se înspăimântat spre mine şi George care veneam în spatele lui Marian.

— Nu te mişca, îi spuse Marian pe-un ton scăzut dar ferm. Nu ne cunoşti deşi ne-ai atacat de curând pe mare. Vrem să ne recuperăm iahtul, care la miezul nopţii va intra în golful ăsta.

— Sunt trădat, scrâşni printre dinţi căpitanul. Dar nu mă veţi avea multă vreme în puterea voastră – oamenii mei mă vor elibera.

— Dacă nu cumva vor ajunge şi ei să fie prinşi mai înainte, îi spuse Marian prizonierului nostru.

— Robert, leagă-l bine pe individul ăsta. Te pricepi foarte bine la asta.

Căpitanul vru să se opună mai întâi, dar în cele din urmă nu mai opuse nici-o rezistenţă şi se lăsă legat, întrucât gurile de pistol îndreptate împotrivă-i erau un argument convingător.

Nu se mai opuse să-i îndesăm şi un căluş în gură.

Din motive de siguranţă am inspectat mai întâi toate celelalte încăperi, dar erau toate goale. I-am trimis apoi pe cei doi marinari care-l păzeau pe Tom, jos în cabina căpitanului.

Tom fu luat cu ei şi cei doi urmau să fie păziţi împreună.

Partea cea mai grea a munci noastre era de-acum terminată.

Acum se punea problema de-a scoate cât mai repede din funcţiune şi dacă era posibil fără pierderi, echipajul vasului advers.

Pe punte nu se schimbase nimic. Petre îşi încetase „joaca” cu reflectorul la indicaţiile lui Farrow. Pe ţărm se mai aflau încă membrii echipajului velierului, care stăteau încă de vorbă cu însufleţire. Căpitanul nu voia să stea fără să facă nimic, până ce iahtul nostru va intra în golf, întrucât în cazul acesta s-ar putea fi ajuns la o luptă deschisă.

Petre, care luminase de câteva ori cu reflectorul ţărmul, raportă că pe plajă erau strânşi ca la cincisprezece oameni. Farrow fu de părere ca să-i scoată din luptă cu ajutorul grenadelor cu gaze ameţitoare pentru următoarele 24 de ore. Marian se-nvoi de-ndată, astfel încât grenadele, o invenţie comună a inginerului Hagen, a doctorului Bertram şi a prinţului indian Ghasna, fură scoase pentru a fi aruncate. George şi Petre care erau cei mai buni aruncători, trebuiau să le arunce. Piraţi stăteau strânşi destul de aproape uni de alţii, astfel încât se putea rezolva treaba cu câteva grenade şi vântul părea să bată favorabil.

Înspăimântaţi, indivizi de pe mal se bulucira unii în alţii când cu totul neaşteptat pentru ei, două grenade şuierară şi explodară între ei, dar nu mai avură timp, întrucât se prăbuşiră ameţiţi jos. Aveau să doarmă acum o zi întreagă, altfel nu aveau să sufere nici-o consecinţă dăunătoare sănătăţii lor.

— Ingenioasă invenţie, grenadele astea cu gaz, laudă Marian cu entuziasm proiectilele.

Căpitanul voii acum să trimită la mal o patrulă pentru a se convinge de eficacitatea operaţiei, ca nu cumva unul dintre membrii velierului să facă pe leşinatul. Pe de altă parte, el fu de părere ca şi căpitanul şi cu Tom ar trebui să sufere un tratament similar cu gaze pentru a nu crea nici-o discriminare şi a face economie de doi oameni, care altfel ar trebui să-i supravegheze.

Şi noi credeam că asta-i soluţia cea mai bună. Trebuia însă să aşteptăm vreo jumătate de oră, până ce gazul se va risipi ca să nu riscăm să fim şi noi primejduiţi de acesta.

George coboară în cabina căpitanului, îi trimise pe cei doi marinari şi sparse în cabina căpitanului o grenadă cu gaze.

Închise repede şi bine uşa. De data asta, aici aveam de aşteptat o oră întreagă până puteam pătrunde din nou în cabină.

După ce trecu timpul convenit, căpitanul Farrow şi cu Marian coborâră în cabină pentru a percheziţiona spaţiul cum se cuvine. Merita efortul întrucât căpitanul de piraţi

dispunea poate de un jurnal de bord care va atârna greu în balanţă când autorităţile îl vor judeca pentru faptele sale.

Într-un dulăpior de fier au găsit numeroase lucruri de valoare pe care Marian le împachetă într-un cufăr de fier, pe care-l încuie.

Puse apoi cufărul pe masă, astfel încât autorităţilor să le atragă atenţia numaidecât. Aveam intenţia ca velierul a fie remorcat de Dox-ul lui Farrow până-n portul cel mai apropiat. Între timp marinarii i-au transportat pe piraţii ameţiţi de pe mal şi i-am depus în sala echipajului. Când se vor deştepta vor fi prizonierii autorităţilor.

— N-ar fi mai bine să cercetăm repede insula, spuse inginerul Hagen. N-ar fi exclus să găsim câteva ascunzători secrete.

Distrugătorul francez a căutat zadarnic să-l descopere pe „Olandezul zburător” şi echipajul său. Undeva trebuia ca şi oameni ăştia să aibă o ascunzătoare bună.

— Putem s-o facem, domnule Hagen, spuse Farrow imediat, dar pentru asta putem să aşteptăm până ce se face ziuă. Acum trebuie să aşteptăm sosirea iahtului. Un echipaj prea numeros nu cred să aibă.

— Socotesc că cel mult şase oameni, fu de părere Marian. Dacă se aruncă o grenadă cum trebuie, în mijlocul acestora, atunci nu trebuie să ne mai facem probleme. Nu vor exista pierderi, de nici-o parte.

— Ce este Pongo? am întrebat, intervenind eu. Pare să fi văzut ceva ciudat că se petrece pe mal.

Stăteam cu toţi pe puntea „Olandezului zburător”, iar Pongo se-ndepărtase spre pupa vasului, aplecându-se puţin peste balustrada punţii de parc-ar fi vrut să distingă mai bine ce se petrece pe mal.

Petre uriaşul, care studiase de câtva timp comportamentul lui Pongo, aleargă acum la reflector, îl puse-n funcţiune şi fixă spotul de lumină pe ţărmul insulei.

Pe mal stătea o femeie, care părea să fie orbită acum de snopul de lumină, pe care Petre o fixase asupra-i.

Deodată îşi desfăcu braţele şi strigă tare:

— William, de ce nu vii la mine?

Doctorul Bertram se apropie de noi şi-acum constată cu regret:

— Sărmana femeie! Face impresia de parc-ar fi dusă bine cu sorcova. Poate că este soţia căpitanului velierului.

— Căpitanul poartă într-adevăr numele de William, aşa cum rezultă din documentele pe care tocmi le-am cercetat. S-o aducem încoace pe femeie?

Am debarcat împreună pe mal şi ne-am apropiat de femeie. Doctorul Bertram se apropie şi-i vorbi pe-un ton potolit. Ea ne urmă docilă când am schiţat gestul de-a o duce pe vas.

— Cum te numeşti, o întreabă doctorul.

— Sunt Jane Morteu, soţia lui William Morteu, răspunse ea, unde este bărbatul meu. N-a venit astă noapte la mine.

— Bărbatul dumitale probabil că nu va mai veni încă multă vreme la dumneata, spuse doctorul Bertram, cu maximă blândeţe şi observă atent efectul vorbelor sale asupra femeii.

Femeia rămase fără replică şi spuse doar atât:

— William de ce nu vii la mine? Te aştept doar!

— S-o ducem într-una din cabine şi mai târziu s-o încredinţăm unui doctor, care s-o îngrijească cum trebuie, zise Marian.

— Poate şi-a pierdut simţul raţiunii, când a aflat cu ce se ocupă soţul ei, încercai eu o explicaţie.

— Păcat că n-am tip s-o examinez mai amănunţit. Perturbările psihice sunt cele mai multe ori reversibile. Mi-ar plăcea s-o pot vindeca.

Doctorul o duse pe femeie într-una din cabine. În acest moment n-am bănuit, nici eu, nici Marian, că femeia asta ne va da mult de furcă. Golful zăcea într-un întuneric deplin, cu excepţia cazurilor când luna ieşea periodic dintre nori şi de aceea am tresărit când iahtul nostru apăru pe nesimţite pe apa golfului. Ne pregătisem bine pentru această recepţie. O parte din marinari, sub conducerea lui Hagen se găsea deja pe mal, ceilalţi s-au ascuns pe puntea „Olandezului zburător”.

Aceştia erau conduşi de căpitanul Farrow.

Cârmaciul iahtului nu ancoră vasul pe mal ci de-a lungul „Olandezului zburător”. Din fericire alese aceea parte a velierului la care nu se găsea submarinul nostru.

Nu puteam avea o ocazie mai bună de-a arunca grenadele decât acuma. Doi oameni de pe iaht, săriră peste balustrada velierului pentru a fixa bine vasul şi din partea asta.

Ne-am retras repede, fiindcă presupuneam că gazul se va răspândi repede. Când am putut recunoaşte pe punte patru siluete, Petre aruncă grenadele de gaz. Efectul fu devastator. Fără a mai scoate nici un sunet oamenii căzură jos, rămânând nemişcaţi. Mersese mai repede decât ne-am aşteptat. Întrucât gazul se dispersa încet trebuia să aşteptăm încă o oră, înainte de-a păşi pe vasul nostru.

Echipajul iahtului fu aduc şi depus în altă sală a echipajului de pe olandez, aşa în nesimţire cum erau. De-abia acum Marian şi cu mine ne-am permis să vizităm iahtul. Totul era în cea mai bună regulă. Nu lipsea nimic din lucrurile noastre chiar şi pistoalele şi carabinele noastre cele mai moderne erau la locul lor. Ne-am bucurat fireşte că ne luăm în primire din nou iahtul şi l-am invitat pe căpitanul Farrow şi pe ofiţerii săi, să sărbătorim cum se cuvine încheierea aventurilor noastre la un pahar de vin.

Am stat şi-am povestit de toate, sărbătorind evenimentul.

A fost către dimineaţă când am fost în mod neplăcut deranjaţi.

Doi marinari coborâră în grabă treptele, bătură şa uşa cabinei noastre şi nu mai aşteptară cuvântul „intra" al lui Marian ci dădură pur şi simplu uşa de perete spunând c-au fost surprinşi de-un vas de război. Probabil se-ntorsese distrugătorul francez. Am sărit ca arşi. Căpitanul Farrow îi spuse încet câteva cuvinte lui Marian, după care ne-am repezit pe trepte în sus. Puntea era acum luminată ca ziua. Reflectorul stătea la locul lui.

Căpitanul Farrow şi oamenii săi nu se arătaseră pe punte.

Marian şi cu mine am făcut semne distrugătorului. Acesta încetă de aşi mai proiecta luminile asupra velierului şi iahtului şi acum căuta din nou pe-ntinsul apelor lacului, sau mai bine zis porţiunii de mare pe care ne aflam. De fapt, comandantul distrugătorului căuta mai mult, după câte mi-am dat seama să lumineze malul insulei.

De pe iahtul nostru ne-am urcat pe velierul piraţilor şi-am privit cu totul întâmplător pe partea unde trebuia să se afle Dox-ul. Acesta însă dispăruse.

V
VICLENIA CĂPITANULUI FARROW

— EXCELENT, îmi şopti Marian la ureche. Acum putem cu conştiinţa împăcată, să susţinem că Farrow a dispărut de mult de lângă noi.

— Şi dacă ne percheziţionează iahtul, Marian?

— Dispunem încă de cabina secretă. Acolo putem ascunde totul, până am scăpat de pericol. Ia uite, comandantul distrugătorului a lansat la apă o barcă. Vine spre noi. Ei, să sperăm că Pongo i-a ascuns pe Farrow şi pe oamenii săi, în ascunzătoarea noastră secretă.

Câteva minute mai târziu comandantul distrugătorului francez stătea lângă noi şi ne întreabă unde a rămas căpitanul Farrow.

— Asta nu-ţi pot spune din păcate, răspunse Marian. Căpitanul Farrow ne-a părăsit de zece ore. Voia s-o ia în direcţia Singapore.

— Nu poate fi departe de aici, altfel ar fi trebuit să-l remarcăm şi noi, spuse comandantul. Cu siguranţă că este undeva în apropriere. Ce este cu velierul ăsta lângă care staţi?

— Ăsta-i „Olandezul zburător”. Dacă vrei poţi să-l iei în custodie pe aceşti piraţi în locul căpitanului Farrow. Noi la rându-ne, suntem bucuroşi c-am izbutit să-i facem nevătămători pe acei ce ne-au jefuit.

— Doar nu vreţi să-mi spuneţi că i-aţi făcut singuri, nevătămători pe aceşti piraţi.

— Nici n-am susţinut aşa ceva, domnule comandant. Bineînţeles că ne-a ajutat la treaba asta căpitanul Farrow. Voiam neapărat să intrăm din nou în proprietatea iahtului nostru. Pot să vă conduc în interiorul vasului pentru a vă convinge de adevărul spuselor mele.

Căpitanul privi neîncrezător împrejur. El avea un ofiţer şi patru oameni pe lângă el, cărora le ordonă să-l urmeze, Marian îi conduse jos pe ofiţerii francezi pe când eu am rămas de veghe pe punte.

Deodată apăru lângă „Olandez” din nou submarinul. Chepengul se deschise şi apăru capul lui Rindow. Primul ofiţer îmi strigă că Farrow, căpitanul său poate să vină, indiferent dacă, va fi văzut sau nu întrucât el are un plan excelent la îndemână.

Am mers spre iahtul nostru. Reflectorul cerceta acum tot malul, ce voia să caute acolo îmi era complet neclar. Acum mă puteam strecura neobservat spre cabina secretă, unde se

ascundeau Farrow şi oamenii săi şi să-i împărtăşesc ce mă însărcinase Rindow.

Întrucât ocazia era favorabilă membrii echipajului Dox, adică marinarii acestuia, puteau ajunge repede pe submarin de pe puntea „Olandezului".

Tocmai când eram pe cale de-a coborî treptele reflectorul distrugătorului îşi îndreptă brusc snopul de lumină astfel încât într-o clipă puntea velierului fu luminată ca ziua.

De pe mal se auzi deodată până la noi, urletul înspăimântător al unei gorile. Am bănuit de-ndată că Pongo a fost acela care-a scos sunetul acela, pentru a atrage atenţia asupra sa şi-a determine mutarea reflectorului în altă direcţie.

Într-adevăr, reflectorul a început să lumineze din nou malul. Acest răgaz îl exploată Farrow şi oamenii săi, ca să sară de pe puntea velierului la bordul submarinului.

După ce dispărură cu toţii prin chepeng, submarinul se scufundă din nou. Viclenia lui Pongo îi salvase pe oamenii lui Farrow. Reflectorul căută zadarnic cuc recul său de lumină urma maimuţei uriaşe, întrucât se retrase şiret la adăpostul desişului. Veni apoi târâşi şi ascunzându-se pe iaht, râzând amuzat, că-i reuşise viclenia.

De-abia după o jumătate de oră s-au reîntors francezii din interiorul „Olandezului zburător". Unul din marinari purta cufărul sub braţ, cu lucrurile de valoare. Comandantul era vizibil mai bucuros, de-ndată ce se convinse de adevărul spuselor noastre. El ne roagă să-i permită înc-o vizită pe vas pentru a încheia protocoalele. Marian i-a permis cu plăcere.

Eu îi şoptisem de mult că Farrow şi oamenii săi au părăsit de mult iahtul şi că acum sunt în siguranţă pe Dox-ul lor.

Reflectorul continua să măture apele golfului. Comandantul nu părea să creadă că submarinul părăsise deja golful.

Deodată Marian spuse:

— Am putea să pornim Robert! Fă pregătirile necesare.

Comandantul ne privi uimit că voiam să plecăm acum, în loc să aşteptăm până dimineaţă.

— Trebuie să mai eliberăm încă echipajul iahtului nostru, domnule comandant, care este ţinut prizonier pe cea de-a patra insulă de aici. Este mai bine s-ajungem acolo, când încă mai este întuneric.

— Îţi stau la dispoziţie c-o parte din echipajul meu, în această tentativă, se oferi comandantul. În felul acesta vei

termina mai repede cu santinele.

Marian îi mulţumi de ofertă, dar o refuză, pe motiv, c-ar fi mai nimerit, să-i elibereze pe oamenii echipajului prin viclenie decât să se ajungă la o luptă deschisă.

— Fie şi aşa. O să-mi iau permisiunea de-a mă convinge mâine înainte de masă, cum a decurs operaţiunea. Dacă vei mai face prizonieri, cu acest prilej o să-i preiau imediat.

— Pongo trebuia să stea pe punte, iar pe tine Robert, te rog, du-te jos şi ocupă-te de motoare, ordonă Marian.

Comandantul îşi luă rămas bun. Eu am coborât în sala motoarelor, minunându-mă că Marian vrea să părăsească acum golful atât timp cât căpitanul Farrow mai era în apropiere; acesta nu putea pleca atât timp cât distrugătorul era în preajmă şi reflectorul acestuia putea uşor descoperi turnul de oţel al submarinului în apa limpede şi puţin adâncă a golfului.

Am pornit unul din motoare şi-am aşteptat indicaţie lui Marian pentru a pune-n mişcare micul vas.

Marian îmi şopti mai apoi că se înţelesese cu căpitanul Farrow să părăsească împreună foarte încet golful, submarinul stând ascuns aproape, sub cala noastră. Francezul nu putea bănui asta.

— Încet, încet! porunci Marian.

Am pus elicea în mişcare. Încet am luat-o mai întâi înapoi, apoi iahtul nostru făcu o piruetă astfel că veni între submarin şi distrugător.

Îndată ce-am simţit o uşoară izbitură, am ştiut că Dox-ul lui Farrow, era sub cala noastră şi că acum urma să-ntreprindem împreună călătoria spre largul mării.

După ce am ajuns cam două sute de metri în larg, am mai simţit încă o izbitură uşoară. Farrow se desprinse de noi. Era şi timpul, întrucât la revărsatul zorilor voia să se fi îndepărtat cât mai mult de vasul de război francez.

De-ndată ce submarinul, nu mai mergea ca un corp comun, sub noi, am putut să dau drumul motoarelor din plin. După o jumătate de oră, veni de sus comanda, din nou s-o iau mai încet, întrucât eram deja în apropierea insulei, unde era ţinut prizonier echipajul nostru.

Părăsită şi dezolantă era această insulă, cea de-a patra, după cum îmi împărtăşi Marian prin porta-voce, nici un copac, nici un tufiş nu apărea la vedere, doar stânci şi pietre goale.

Mă gândeam cum vom găsi peştera în care erau ţinuţi oamenii noştri, când erau atâtea peşteri prezente, acolo, când Pongo păşi precipitat în sala maşinilor.

— *Masser* Bertram rog vine repede la *Masser* Farrow sus. Pongo rămâne aici. E important!

Am luat-o pe trepte în sus. De-ndată ce-am ajuns pe punte Marian îmi spuse:

— O să înconjur încet insula. Să debarcăm acum nu are nici un rost. Ku Ling este aici. Presupun că iahtul a stat ancorat pân-acum aici şi deci o să-l recunoască uşor. Va trebui să-l luăm prin surprindere şi să-l silim să ne spună unde e peştera cu pricina.

— Şa dacă Ku Ling nu apare deloc la vedere, Mariane?

— Va trebui să ne bazăm şi pe noroc, Robert!

Iahtul înconjură încet insula. Cercetam acum cu ajutorul ocheanelor de noapte, malul, dar n-am descoperit nici un om acolo.

Deodată Marian arătă spre o înălţime:

— Acolo stă postată o santinelă! Poate că se găseşte totuşi un loc pentru ancorare. Să ne apropiem mai mult de insulă.

Pe când nu eram decât la vreo cincizeci de metri depărtare de mal, îndărătul unei stânci apăru un chinez, care ne făcu semn. Răspunserăm la semnul făcut dar nu ne-am arătat pe de-a-ntregul pe punte. Ne-am apropiat de mal, ochind un platou potrivit pentru ancorare.

Chinezul care ne făcuse semne, se apropiase acum de mal. Ne-am dus mâinile la pistoale. De-abia după ce-am atins platoul stâncos i se păru că lucrurile nu sunt chiar în ordine. O luă la fugă dar Pongo, care apăruse pe punte, aleargă după el şi-l ajunse repede. Se aruncă asupra acestuia şi-l leagă la repezeală.

Îl luă-n spinare şi grăbi cu el spre iaht. Era într-adevăr Ku Ling, care ne recunoscu la rându-i imediat. Între timp am ancorat iahtul nostru, cu odgonul de ţărm.

Marian îl întrebă imediat unde sunt oamenii noştri dar Ku Ling nu se arătă dispus să colaboreze. Răsăriră zorile, aşa încât puteam cerceta insula în linişte. Întrucât Ku Ling tăcea în continuare, deşi am încercat de numeroase ori să-l facem să vorbească, Pongo şi cu Marian se puseră pe căutat. Eu am rămas de pază, lângă chinez. Căpitanul ştiuse prea bine de ce îl lăsase aici pe chinez. Acesta nu era dispus să trădeze nimic.

Strigând încontinuu după căpitanul Hoffmann, Marian şi cu Pongo străbătură insula. Au scotocit mai multe peşteri, dar tot n-am dat de membrii echipajului nostru. Cu treaba neterminată s-au întors pe iaht.

— Pongo trebuie căutat după Maha, spuse uriaşul nostru prieten negru. Maha găseşte repede urmă.

Marian îl privi multă vreme pe Ku Ling care zăcea la picioarele noastre şi-n sfârşit zise:

— Căpitanul este un om josnic, dacă-şi trădează oamenii. Noi n-am fi dat niciodată de insula asta, dacă nu ne-ar fi spus-o chiar el. A mai afirmat că tu, Ku Ling eşti un… animal.

Chinezul ridică puţin capul şi-l privi îngrozit pe Marian.

Prietenul meu, se făcu că nu-l vede şi continuă mai departe, întorcându-se spre mine:

— Mă bucur că francezii, care i-au preluat pe cei de pe „Olandezul zburător" cu întregul lor echipaj, vor fi în curând aici.

Ku Ling începu să nu se mai simtă tocmai în largul său.

Începu încet să tremure să ne rugă:

— Ku Ling nu vrea să cadă în mâinile francezilor!

— Atunci n-ai decât să ne spui unde se găsesc prizonierii pe care îi ai în seamă.

Chinezul, păru să cântărească ce era mai avantajos pentru el. În mâinile francezilor, nu voia în ruptul capului să cadă. În cele din urmă spuse:

— Dacă căpitanul m-a trădat, voi spune şi eu unde se găsesc prizonierii. Ku Ling nu trădat astfel.

— Trebuie numai să ne descriu locul unde se găsesc prizonierii şi îi vom găsi şi singuri.

— În partea de sud a insulei, ne spuse chinezul, se găseşte un bloc mare de stâncă, în dosul căruia se găseşte intrarea în peşteră. Acolo se găsesc oamenii noştri.

Marian dădu numai din cap şi reţinu pe Pongo, care voise s-o pornească numaidecât pe drumul descris de chinez.

— Nu ne-ai spus totul Ku Ling, continuă Marian. E adevărat că acolo e peştera ascunsă, dar o să fim omorâţi de-ndată ce-o să pătrundem înăuntru, fără să-i cunoaştem secretul pe care ni l-a menţionat căpitanul.

M-am mirat cât de exact cunoştea Marian psihicul chinezului. Ku Ling se făcu palid şi-l privi pe Marian îngrozit după care spuse repede:

— Ku Ling spuse totul. Roci legate cu cablu. Alte stânci prăbuşeşte când ridică piatra mare.

— Şi cum funcţionează capcana? vru să ştie Marian.

— Piatra nu tras înafară, ci înspre stâncă, atunci nimic nu se întâmplă! Ku Ling vine bucuros, el singur arată.

Ku Ling răspunse şi alte întrebări ale lui Marian şi acum se vedea că spuse adevărul. L-am legat pe chinez de-o stâncă şi ne-am pus pe căutat piatra, care masca interiorul peşterii.

N-a durat mult până am fost acolo. Marian ridică piatra şi-o împinse spre stâncă. Respirând din greu o rezemă de peretele stâncos. Înaintea noastră se căsca o deschizătură, care părea să fie intrarea într-un gang lung şi întunecos. De piatră era legată o sfoară, pe care am fi rupt-o cu siguranţă, dacă am fi împins altfel blocul de piatră.

Ne-am aprins lămpile de buzunar şi-am pătruns în interiorul peşterii, care ducea hăt departe în masivul stâncos.

În cele din urmă am pătruns într-o grotă mai spaţioasă în care zăceau camarazii noştri legaţi şi cu căluş în gură.

Aceştia ne auziseră chemările, dar firește nu putuseră răspunde. Din câteva tăieturi i-am eliberat de legături pe Li Ton şi pe marinari. Căpitanul Hoffmann era foarte furios că se lăsase surprins de oamenii „Olandezului zburător”.

William, John şi Li Ton erau convinşi că vom sosi într-o zi şi-i vom elibera. Pongo păşise mai departe de-a lungul culoarului, unde-l găsi pe Maha într-o nişă, pe Maha, ghepardul nostru.

Am părăsit împreună peştera. Pentru a nu mai putea fi folosită Marian, provocă o explozie care duse la prăbuşirea a jumătate de munte.

Când ne-am apropiat de iaht, apăru deodată distrugătorul francez lângă noi. L-am ascuns pe Ku Ling căruia i-am promis să nu-l dăm francezilor dacă ne va spune secretul acestei insule. Ne-am ţinut de cuvânt şi voiam ca mai târziu să-l depunem pe-o insulă roditoare, unde se putea hrăni cu fructele junglei, până când îl va descoperi un alt vas care să-l ia.

Comandantul francez ne mulţumi foarte politicos că i-am prins pe piraţi şi i-am predat lui. Că nu rămăsese nici un paznic pe insulă ne-a crezut pe cuvânt.

Puţin după aceea distrugătorul o porni din nou în larg. Curând dup-aceea am ridicat şi noi ancora.

Marian regreta numai că n-a avut decât atât de puţin timp de-a sta de vorbă cu Farrow şi oamenii săi.

— Dar iată-l din nou, râse el.

Tocmai atunci turnul de oţel al submarinului apăru, ca o vedenie din apă. Plini de bucurie i-am salutat pe Farrow şi echipajul său şi l-am întrebat unde au stat ascunşi în tot timpul acesta.

— Chiar aici aproape de insulă. Acum veniţi vă rog cu prieteni dumneavoastră şi cu Pongo la bordul vasului meu, strigă Farrow. Vrem să luaţi micul dejun împreună cu noi. Cel puţin atâta ne putem face timp.

După micul dejun nu mai dură mult şi din vorbă în vorbă se făcu timpul de prânz. George ne povesti o serie din aventurile sale, pe care ceva mai târziu le-am descris în „Aventurile submarinului Dox”. Abia spre seară ne-am luat un călduros rămas bun. Când o să ne mai fie dat să ne revedem?

Noi am navigat mai departe spre insula Formosa.

Acolo am trăit ceva deosebit de ciudat, care-mi revine mereu în memorie, întotdeauna când pe lista de bucate a unui hotel sau restaurant citesc – Homari.

Aventurile trăite cu această ocazie vor fi descrise într-un viitor volum.

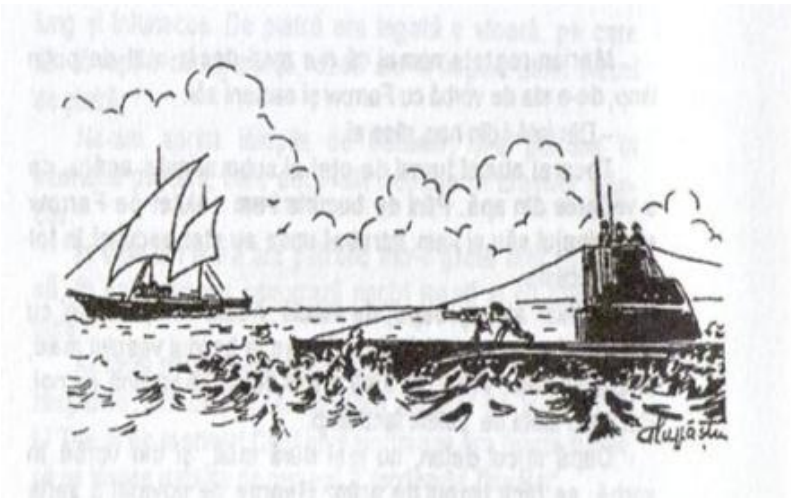

Sfârşitul volumului: **CĂPITANUL FARROW.**

În numărul următor:

ELEFANTUL SACRU.

INSULA FORMOSA (TAIWAN)

Este o insulă muntoasă şi aparţine Chinei. Pădurile, care reprezintă 52% din suprafaţă , sunt alcătuite din bambuşi, arbori de camfor, chiparoşi şi multe esenţe scumpe. Are o climă tropicală, favorabilă cultivării bananelor, ceaiului , citricelor , ananasului, trestiei de zahăr ş.a.

In Numărul următor:

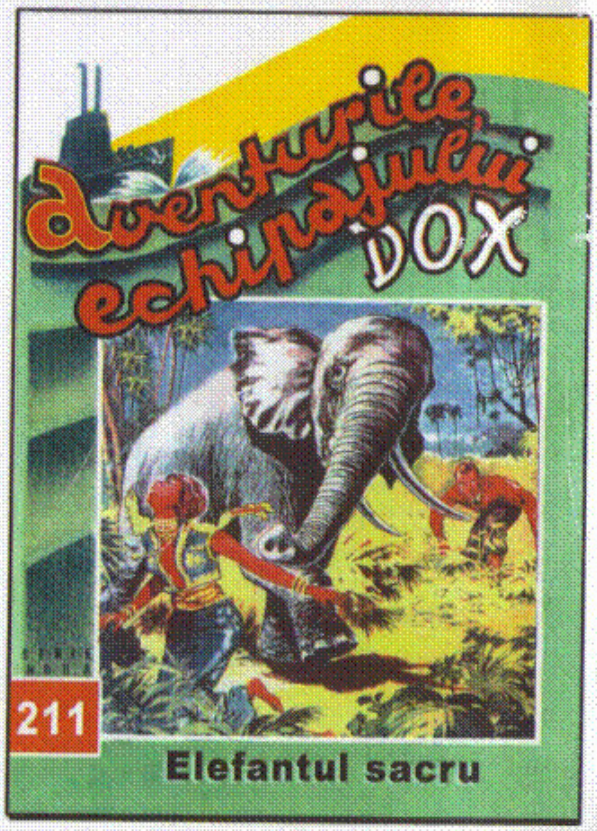

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro